

VEROWIN

door
Piet. C. Wijn

VEROWIN

getekend door P. C. Wijn
geschreven door Waling Dijkstra

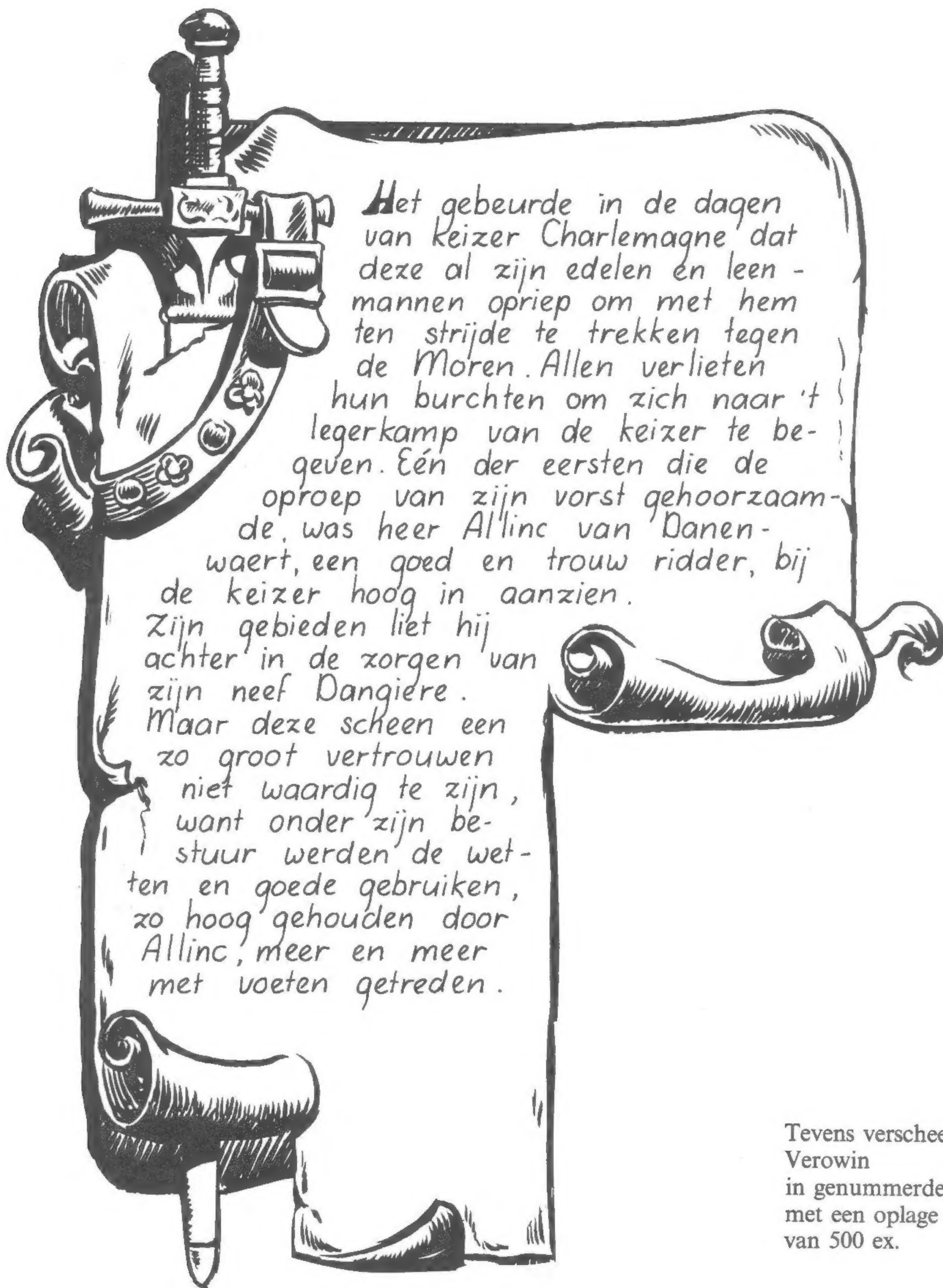

uitgeverij

de Lijn

bibliotheek van het nederlands beeldverhaal 11

Het gebeurde in de dagen van keizer Charlemagne dat deze al zijn edelen en leenmannen opriep om met hem ten strijde te trekken tegen de Moren. Allen verlieten hun burchten om zich naar 't legerkamp van de keizer te be-
geven. Eén der eersten die de oproep van zijn vorst gehoorzaamde, was heer Allinc van Danenwaert, een goed en trouw ridder, bij de keizer hoog in aanzien. Zijn gebieden liet hij achter in de zorgen van zijn neef Dangiere. Maar deze scheen een zo groot vertrouwen niet waardig te zijn, want onder zijn bestuur werden de wetten en goede gebruiken, zo hoog gehouden door Allinc, meer en meer met voeten getreden.

Tevens verscheen
Verowin
in genummerde uitgave
met een oplage
van 500 ex.

© De Lijn

Omslag: Ger Rijff - Drukwerk

I.S.B.N. 90.6333.903.8

Verowin werd in 1948-1951 door Piet Wijn getekend voor het „Tom Poes Weekblad”.

Latere publicaties: „Week in Beeld” 1951/38-1952/35.

„Eva” 1956/35-1957/7 (alleen 1e episode onder de titel „de vreemdeling”).

„Kapoentje” 1950.

„Vrouw in huis” (Belgische uitgave van de Eva).

„Tom Poes Weekblad” 1975 Skarabee facsimile 1975 (1e episode).

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Danquiere, met behulp van enkele getrouwen welke op geen edele staat aanspraak konden maken, regeerde met ijzeren vuist. Steeds hoger werden de lasten en tienden, welke hij de horigen en pachters bood op te brengen. De schuren werden leger. Maar de kerkers vulden zich met allen, die ook maar een woord ten nadele van Danquiere dorsten spreken.

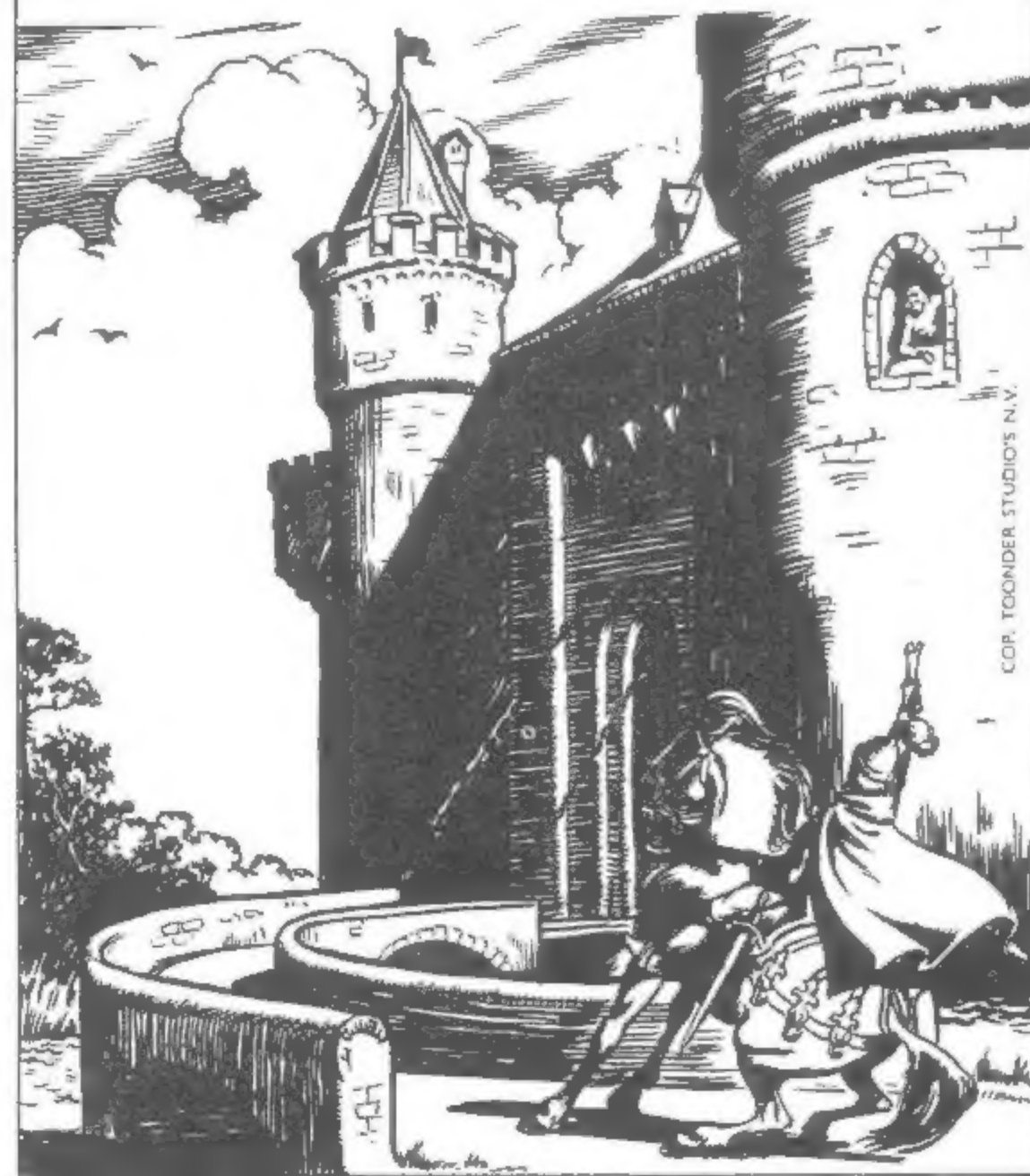

Met schrik en ontzetting zag Allinc's echtgenote, de Jonkvrouwe Ivoere, de veranderingen aan. Tevergeefs bepleitte zij rechtvaardigheid en vertrouwen.

Haar enige vreugde was haar kleine zoon Wolfbrecht, die vlak voor Allinc's vertrek geboren was. En reikhalzend keek zij uit naar de terugkeer van haar heer.

Zo verliepen er enige jaren. Tot op zekere morgen 'n kloek ruiter voor de poorten van Vanenwaert stilhield en luide zijn horen stak ten teken dat hij beqang wenste.

Eenmaal voor Danquiere gebracht, bleek hij een boodschapper des keizers te zijn. De veldtocht tegen de Moren was ten einde, berichtte hij. Doch met zachte stem zei hij: „dat heer Allinc in de slag gebleven was.“

Nadat de boodschapper vertrokken is verschijnt er een glimlach om Danquiere's dikke lippen. Allinc dood? Dan kan er slechts één opvolger.....

Enige ogenblikken later worden overal in het leen de klokken geluid, ten teken dat er een belangrijke afkondiging zal worden gedaan.

En sommige der klokkenluiders kennen 't nieuws reeds, en fluisteren de angstig toestromende poorters toe: „Wij zijn verloren. Heer Allinc is gestorven en Danquiere is van nu af aan heeren meester.“

In de hoge slotzaal hield Dagiere een triomfante-lijk gesprek met zijn getrouwen. „Mijn broeder is in de slag gebleven. Ben ik dan niet zijn wettige opvolger? Komt de macht over het rijk mij niet rechtmatig toe?”

„Ge vergeet blijkbaar één ding, Heer Dagiere,” antwoordde één zijner raadshe- ren. „Uw broeder heeft een zoon nagelaten. Volgens het erfrecht des Keizers is Ver- win de wettige opvolger en niet gij....!”

Doch Dagiere liet zich daardoor niet weer-houden. Driftig gaf hij enkele zijner meest vertrouwde edelen bevel het kind te ont-voeren. „Breng het naar de barbaarse stammen in het noorden!” beet hij hem toe. „Daar zullen wij geen last van Ve-rowin hebben.....!”

Begeerig naar de rijke beloning welke Da-giere hun in het vooruitzicht stelde, bega-ven de onwaardige edelen zich op weg om het vreselijke bevel uit te voeren. Doch zij wisten niet dat hun gesprek be-luisterd werd.....

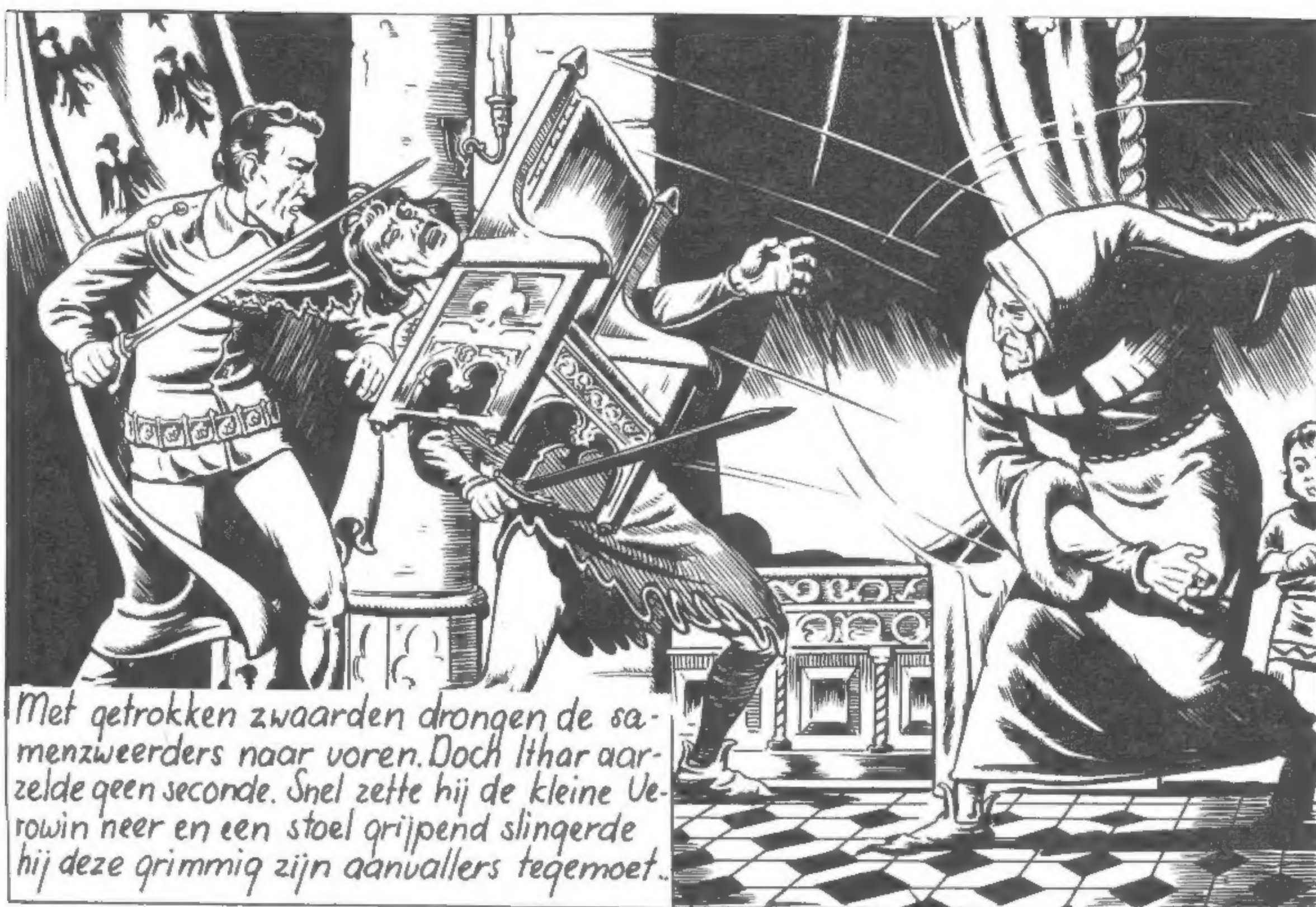
Lthar, de kruidenmenger, die zijn heer tot het laatste toe trouw was, had Dagiere niet uit het oog verloren. Thans haastte hij zich door de gangen, terwijl zijn han-den zich tot vuisten balden....

„Nimmer zullen zij de zoon van mijn mees-ter in handen krijgen,” mompelde de kruidenmenger gesmoord toen hij het slaapvertrek van de kleine jongen bereik-te.

Snel bukte hij zich en tilde Verowin uit het bed. Onbewust van dat alles sliep het kind door. Reeds wilde Lthar geruisloos wegslopen, toen hem plotseling de adem stakte. De deur werd open-geworpen. De voorste der ontvoerders kreeg de man en het kind vrijwel onmiddellijk in 't oog. En met 'n dreigende uitroep rukte hij zijn zwaard uit de schede.....

Met getrokken zwaarden drongen de samenzweerders naar voren. Doch Ithar aarzelde geen seconde. Snel zette hij de kleine Verowin neer en een stoel grijpend slingerde hij deze grimmig zijn aanvallers tegemoet.

Met een kreet zank de voorste in elkaar. Een ogenblik heerste er een wilde opwindning in het slaapvertrek. Ithar liet geen tijd verloren gaan. Hij greep het kind. De man die hem tegen wilde houden viel onder een goedgemikte vuistslag. Als een schim verdwenen de man en de jongen...

Voor zijn tegenstanders zich hersteld hadden, bereikte de kruidenmenger reeds de binnenplaats en leidde een paard uit de stallen. „Hier is het kind van mijn meester niet langer veilig,” mompelde hij, het rijdier naar de kleine achterpoort voerend....

Door de avondschemering verdwenen zij. Ithar's besluit stond vast. Diep in de wouden leefde de stam, waarvan hij deel uitmaakte. Daar zouden ze veilig zijn.....

Inmiddels hadden de samenzweerders zich enigszins hersteld. Angst beving hun bij de gedachte dat Daqiere hun mislukking te weten kwam. Zij kenden en vreesden zijn drift. Beter hierover te zwijgen, mompelde een van hen.

En toen zij dan ook in de grote zaal weerkeerden en Daqiere hen vorsend aanzag, knikten zij. „Uw opdracht is volbracht, Heer. Van Verowin zult ge geen last meer hebben....”

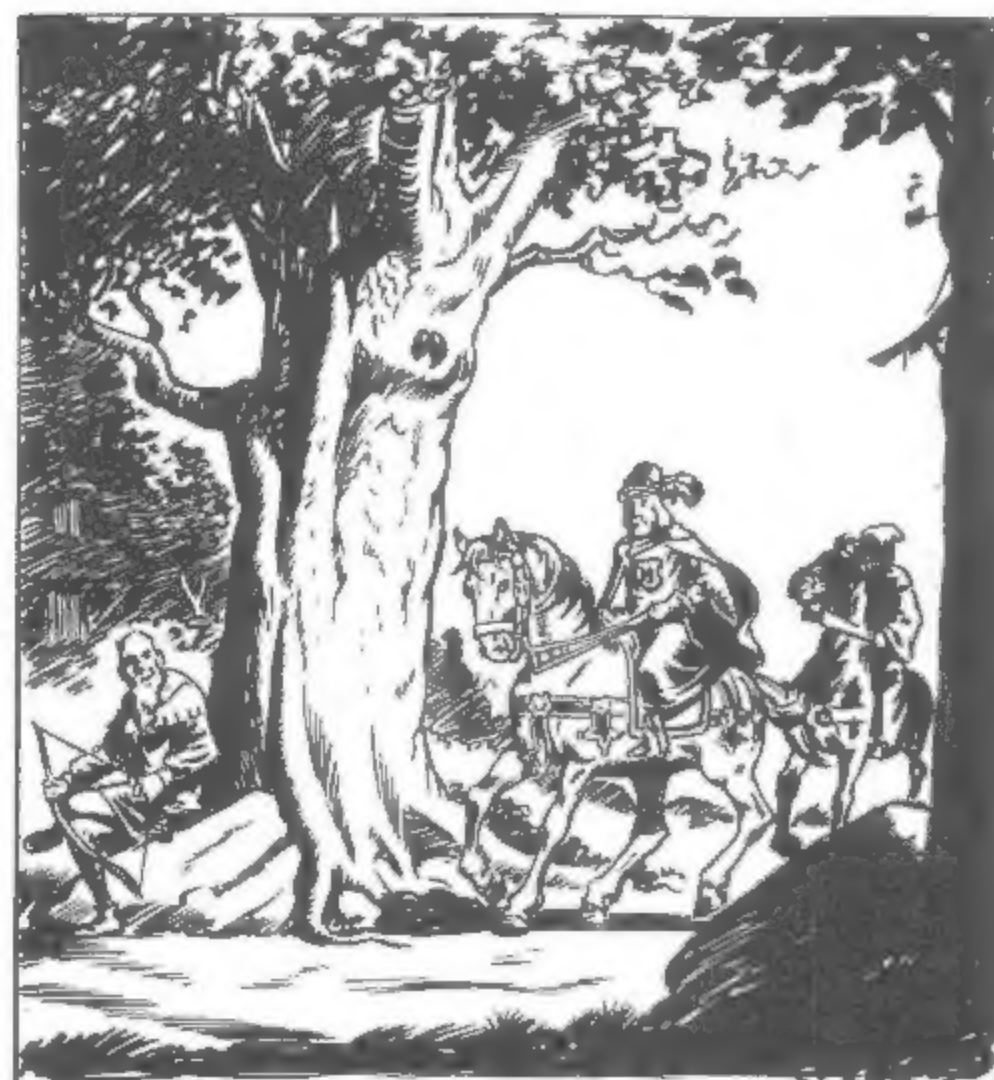
Hooq hief Daqiere zijn beker. Zijn zware lach rolde door de zaal. „Uitmuntend mijne getrouwen! Van nu af aan ben ik de enige wettige meester over dit leen! Niemand kan Heer Daqiere zijn rechten meer betwisten!”

Maar in het diepst der bossen, bij een kleine, Keltische stam, zag Ithar de Kruidenmenger zorgzaam toe hoe vrouwen de kleine Verowin verzorgden. „Groei op mijn jongen,” mompelde hij. „Eenmaal zal jouw tijd komen....!”

Ongeveer achttien jaar, nadat deze gebeurtenissen voorvielen, galoppeerde een oude edelman, gevolgd door een tengere ruiter, geheel gehuld in een zwarte pij, door het woud....

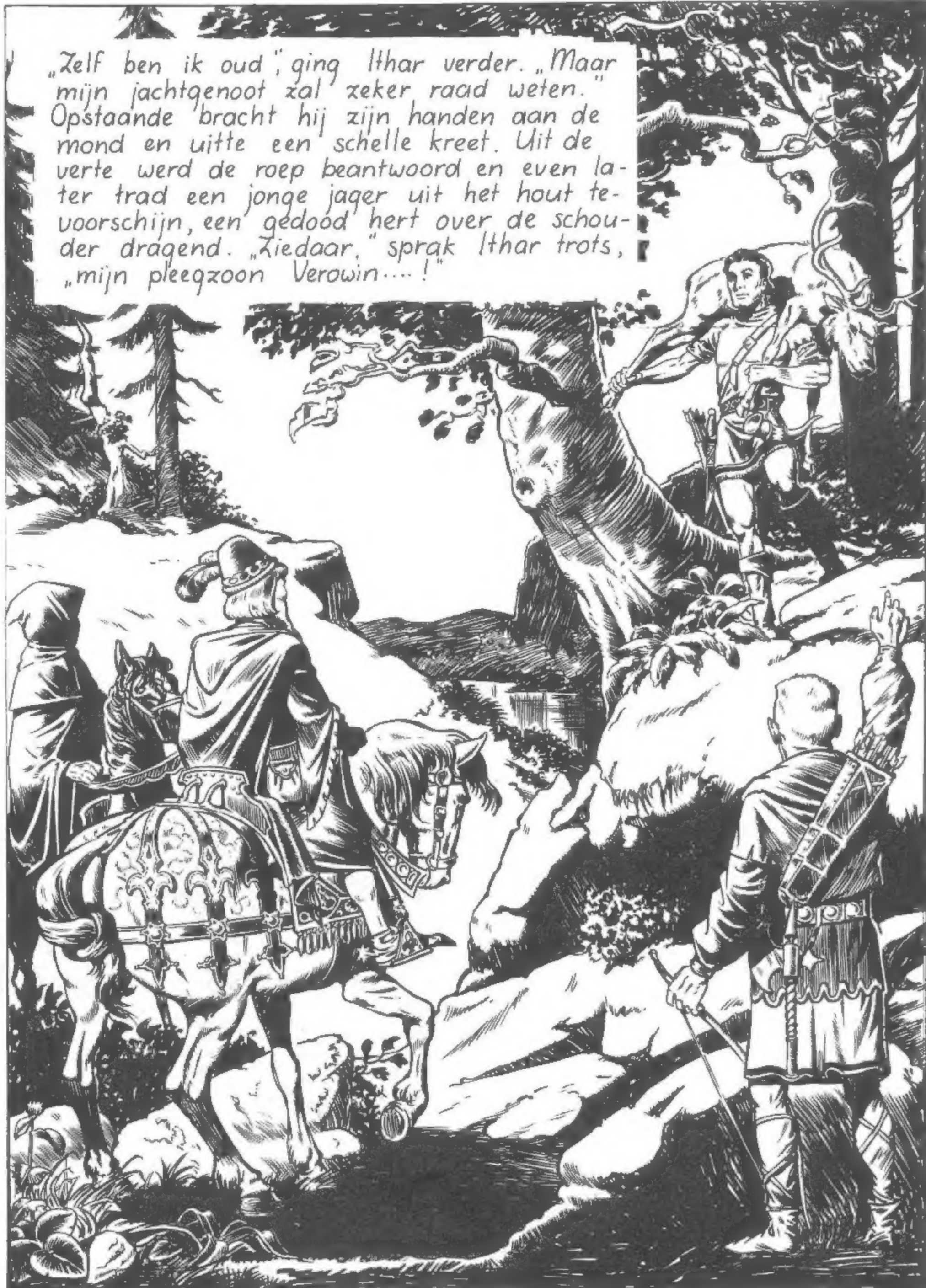
Van tijd tot tijd wierpen zij een angstige blik achter zich. Toen zij op het bospad een man ontwaarden, hield de oudste zijn paard in...

"Verschoon mij", sprak hij. "Mijn naam is Graveerne! Wij worden nagezeten door onverlaten van Heer Dagiere! Kunt u ons helpen?"

Een glimlach plooide de lippen van de oude "Vijanden van Dagiere". Dan zijt gij aan het goede adres bij Ithar.....

"Zelf ben ik oud", ging Ithar verder. "Maar mijn jachtgenoot zal zeker raad weten. Opstaande bracht hij zijn handen aan de mond en uitte een schelle kreet. Uit de verte werd de roep beantwoord en even later trad een jonge jager uit het hout tevoorschijn, een gedood hert over de schouder dragend. "Ziedaar," sprak Ithar trots, "mijn pleegzoon Verowin....!"

5
Ithar wenkte de jeugdige jager naderbij te komen. Opmerksaam nam Verowin de beide ruiters op. Hij liet het geschoten hert van zijn schouders glijden en trad op hen toe. „Wat wenst u?“ vroeg hij hoffelijk.

„Dit zijn heer Graveerne en diens tochtgenoot, mijn zoon“, verduidelijkte de oude man. „Het schijnt dat zij door Dagiere's mannen worden nagezeten. Nu roepen zij onze hulp in om een schuilplaats in het woud te vinden.....“

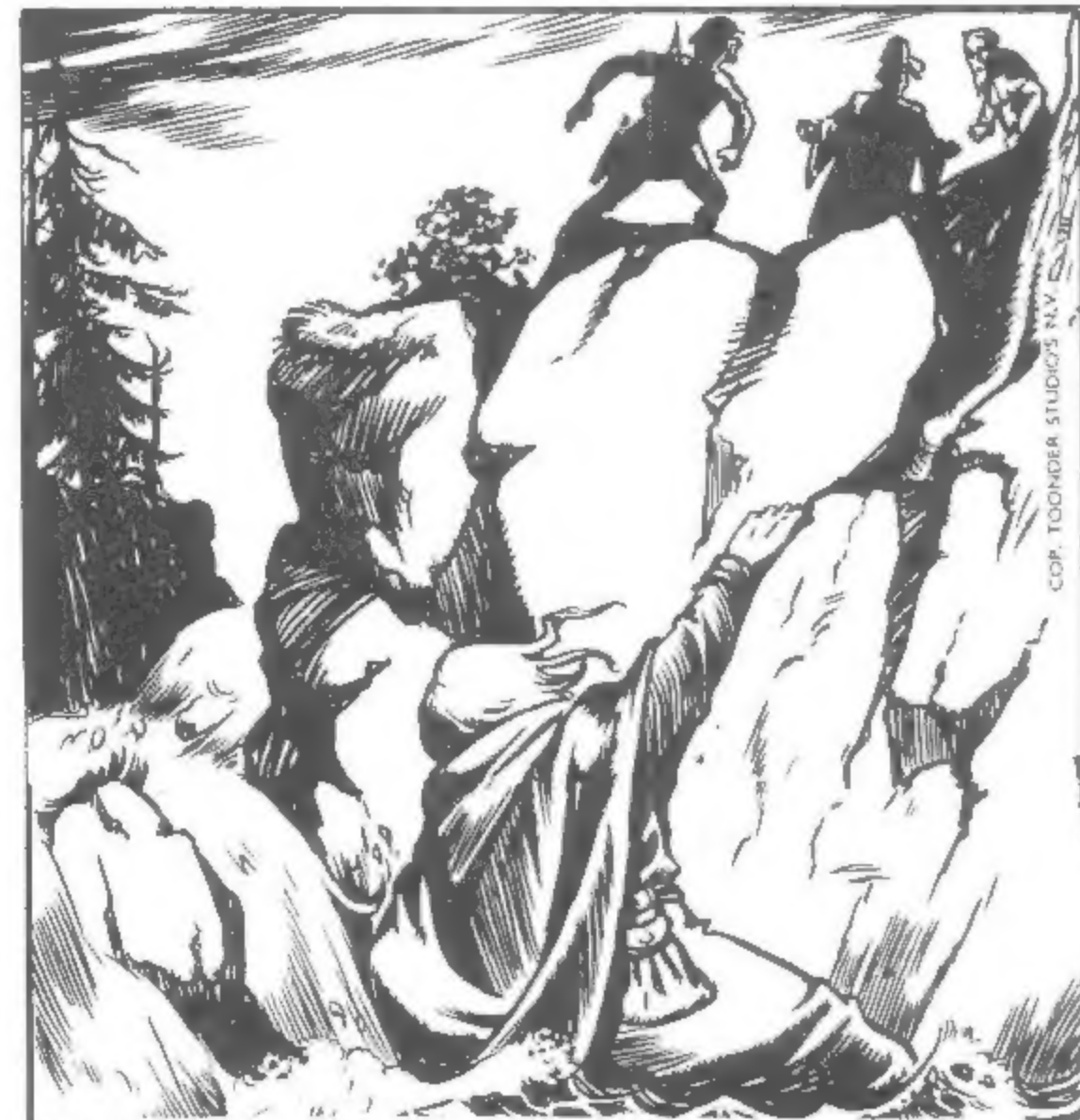
Voor Verowin kon antwoorden, slaakte de oudste ruiter plotseling een kreet van schrik. Waarschuwend wees hij achter zich. „Onze achtervolgers! Daar komen zij!“

Werkelijk doken in de verte enige donkere gestalten op. Haastig beval Verowin Graveerne en zijn tochtgenoot in de wijde pij hun paarden achter te laten, en leidde hen het woud in.

Maar Dagiere's ruiters volgden als bloedhonden het spoor. Ook zij lieten hun paarden in de steek om de vluchtelingen te volgen langs het moeilijk beqaanbare pad dat Verowin gekozen had.

Dit leidde naar een snelle stroom. Aan de overzijde was de oever stijl en rotsachtig. Zonder aarzelen beval de jonge jager zijn tochtgenoten het water te doorwaden. Samen met Ithar hielp hij de oudste vluchteling, maar zag te laat dat de andere achterbleef.....

Tijd was er niet te verliezen. Reeds verschenen Dagiere's krijgers op de andere oever. „Breng heer Graveerne naar onze schuilplaats“, riep hij zijn pleegvader toe. „Wacht niet op mij! Redt u!“

Snel liet hij zich langs de rotsen omlaag glijden om de vreemdeling te hulp te komen. Van de andere oever klonk geschreeuw. Iedere seconde kon beslissend zijn. Verowin boog zich voorover om de onbekende zijn hand toe te steken.

Een verraste kreet ontsnapte aan zijn lippen. Dekap van de pij was teruggeleden en nu zag hij dat zich al die tijd een meisje onder deze vermomming verborgen had gehouden.....

Snel greep hij het meisje vast en trok haar naast zich op de rotsen. Te laat! Reeds waren de eerste krijgers de stroom overgestoken!

Lenig dook Verowin ineen toen de voorste krijgsknecht onmiddellijk na het meisje op de rotsen verscheen. Voor deze toestootte deed een vuistslag hem wankelen.

...en ook de plotselinge uitval van een tweede tegenstander ontweek de jager. Bliksemsnel dook hij onder het brede zwaard door dat zijn borst bedreigde. De krijger uitte een scherpe schreeuw. Toen zakte hij ineen.

Voor de anderen kans kregen om de steile oever te bestormen liet Verowin zijn boog van de schouder glijden. De oude Ithar had hem geleerd dit wapen met weergalozelijke zekerheid te hanteren. Pijl na pijl suisde de aanvallers tegemoet....

Maar Verowin besefte, dat hij hier onmogelijk stand kon houden. De overmacht was te groot. Zijn scherpe ogen scheerden over de omgeving. „Wees niet beureesd!“ voegde hij het meisje toe. „Vertrouw op mij!“

Het volgende ogenblik had hij haar opgenomen en snelde met haar over de rotsen. Achter hen klonk het geschreeuw van hun achtervolgers dreigend op. Maar nu vernam het meisje ook een ander geluid; een donderend gebruis, dat bij iedere stap sterker werd. Daarginds stortte zich een waterval van de rotsen.....

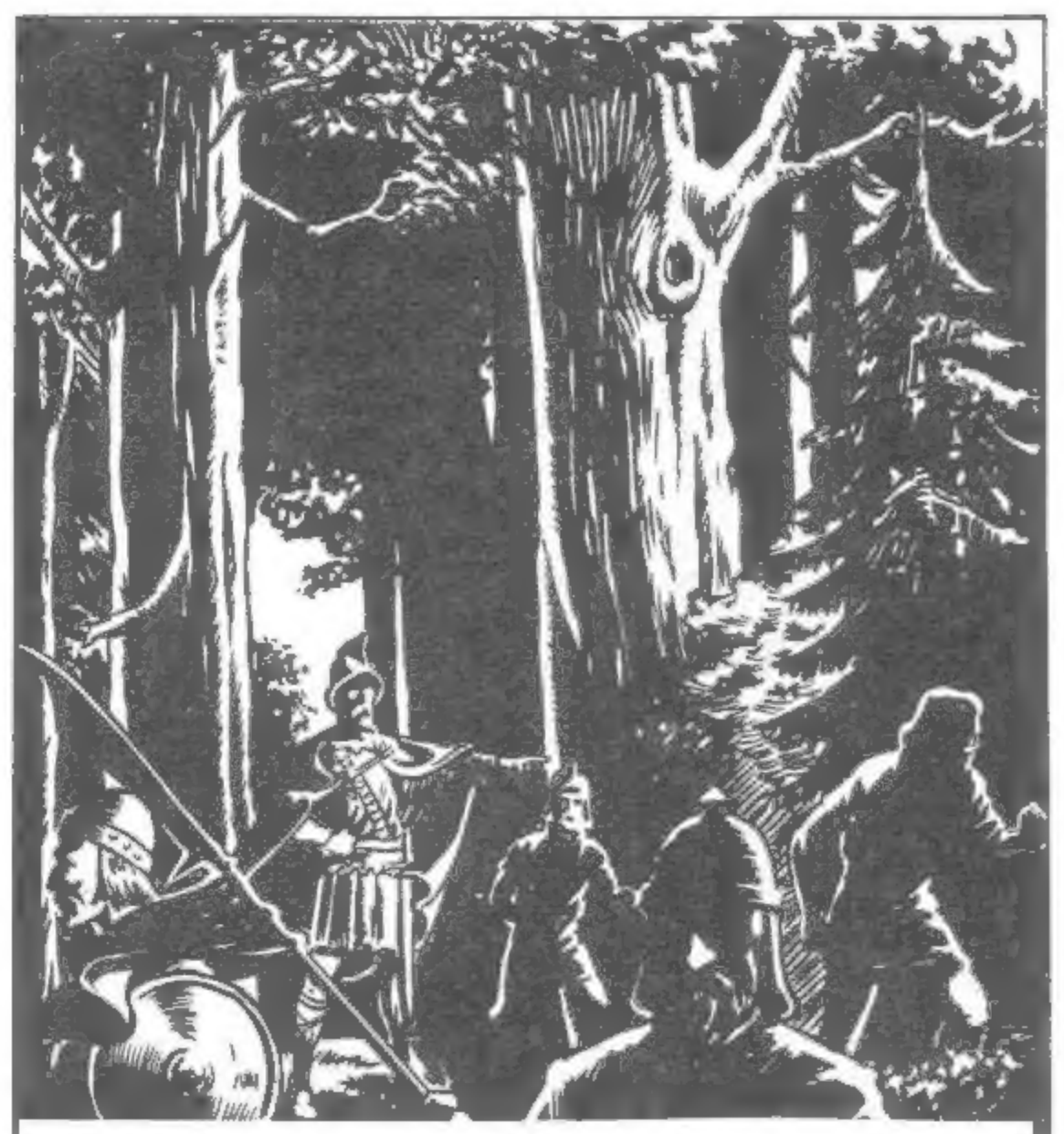
Verowin wierp een blik achter zich. Terug was niet meer mogelijk. „Hou mij stevig vast!“ beval hij het angstige meisje. En haar hoog opheffend in zijn sterke armen, sprong hij roekeloos omlaag in het kolkende water.....

Een huivering doorvoer de achtervolgers toen zij de twee gestalten in het schuimende geweld van de waterval zagen verdwijnen.

De aanvoerder sprak: „Zij hebben hun einde gevonden. De draaikolken hebben hen omlaag gesleurd. Jammer.... Hij was toch een dappere kerel...!”

Hij gaf zijn mannen bevel verder te zoeken. „Ginds moet zich een kampplaats der Keltische woudbewoners bevinden! Daar kunnen zij zich verborgen houden...!”

Inmiddels had Ithar de oude Graveerne meegetrokken langs een steil pad. Zonder aarzelen leidde de grijze jager zijn gast verder naar een spelonk.

„Treed binnen”, nodigde Ithar vriendelijk, een lederen voorhang terzijde schuivend. Hier heb ik mij jarenlang met mijn pleegzoon verborgen gehouden....

Ithar wees zijn gast hoffelijk een zetel. „Ge schijnt verrast te zijn. Vergeet niet dat wij al zolang Dagiere's macht te vrezen hebben. Dan wordt een goede schuilplaats, een eerste vereiste. Hier heb ik Verowin opgevoed.”

Maar Ithar zag heel goed dat de oude man geen aandacht had voor zijn gesprek. Somber staarde Graveerne voor zich. Ongerust over het lot van het meisje slaagde hij er niet in zijn gedachten gang op iets anders te concentreren.

Op dat ogenblik klonken er buiten haastige voetstappen. Het gordijn werd weggeschoven.... en in de opening stond Verowin, het meisje in zijn armen.

Met een kreet van vreugde snelde het meisje op de oude Graveerne toe. Verowin hoorde hoe de oude man haar als dochter aansprak.

„Heb dank”, zei Graveerne. „Zonder u was mijn kind zeker in handen van Dangiere gevallen!”

Als oprechte vrienden zal ik u onze geschiedenis vertellen.

Dangiere steunde hem. Ik weigerde omdat ik Leaster als een lafaard kende. Leaster trad steeds brutaler op.

„Zoals ge wellicht weet heeft onze genadeloze heer Dangiere een zoon, Leaster genaamd. Deze nu wenste mijn dochter Clarisse tot vrouw te nemen.

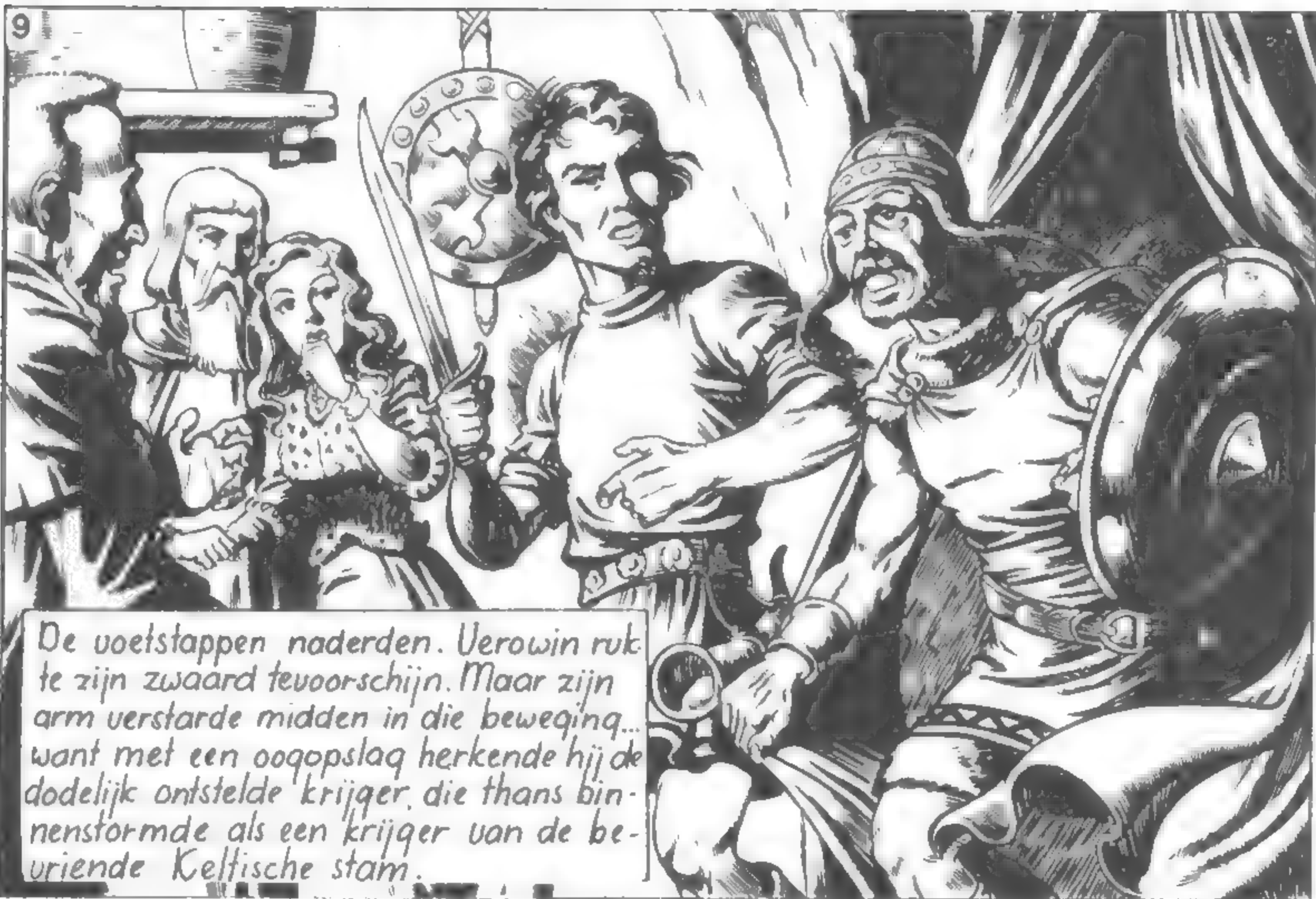
Mijn dochter smeekte mij te vluchten. Onze vlucht werd bemerkt en Dangiere's mannen achtervolgden ons.

„Maak u geen zorgen”, antwoordde Ithar lachend. „Gij zijt bij vrienden terecht gekomen, die Dangiere haten.”

Terwijl hij sprak was Verowin opgestaan en fluisterde: „Daar nadert iemand!”

De voetstappen naderden. Verowin rukte zijn zwaard tevoorschijn. Maar zijn arm verstarde midden in die beweging... want met een oogopslag herkende hij de dodelijk ontstelde krijger, die thans binnestormde als een krijger van de be-
vriende Keltische stam.

Hijgend stond de man tegenover hem. "Daqiere's mannen zijn gekomen!" "stootte hij uit. "Zij overvallen ons dorp."

".....plotseling werden wij overvallen. Wij trachtten ons nog te weer te stellen, doch de overmacht was te groot....."

Verschillende van mijn stamgenoten werden gedood. Ik slaagde erin ongemerkt terug te sluipen. Uit hun roepen maakte ik op dat zij twee mannen zochten. Een ervan scheen Ithar te zijn. De andere heette Graveerne....!"

Bij het horen van die laatste woorden kwam Graveerne naar voren. "Ik ben het die zij zoeken. Ik wens mij niet achter anderen te verschuilen. Ik ga terug om mijzelf aan te geven.....!"

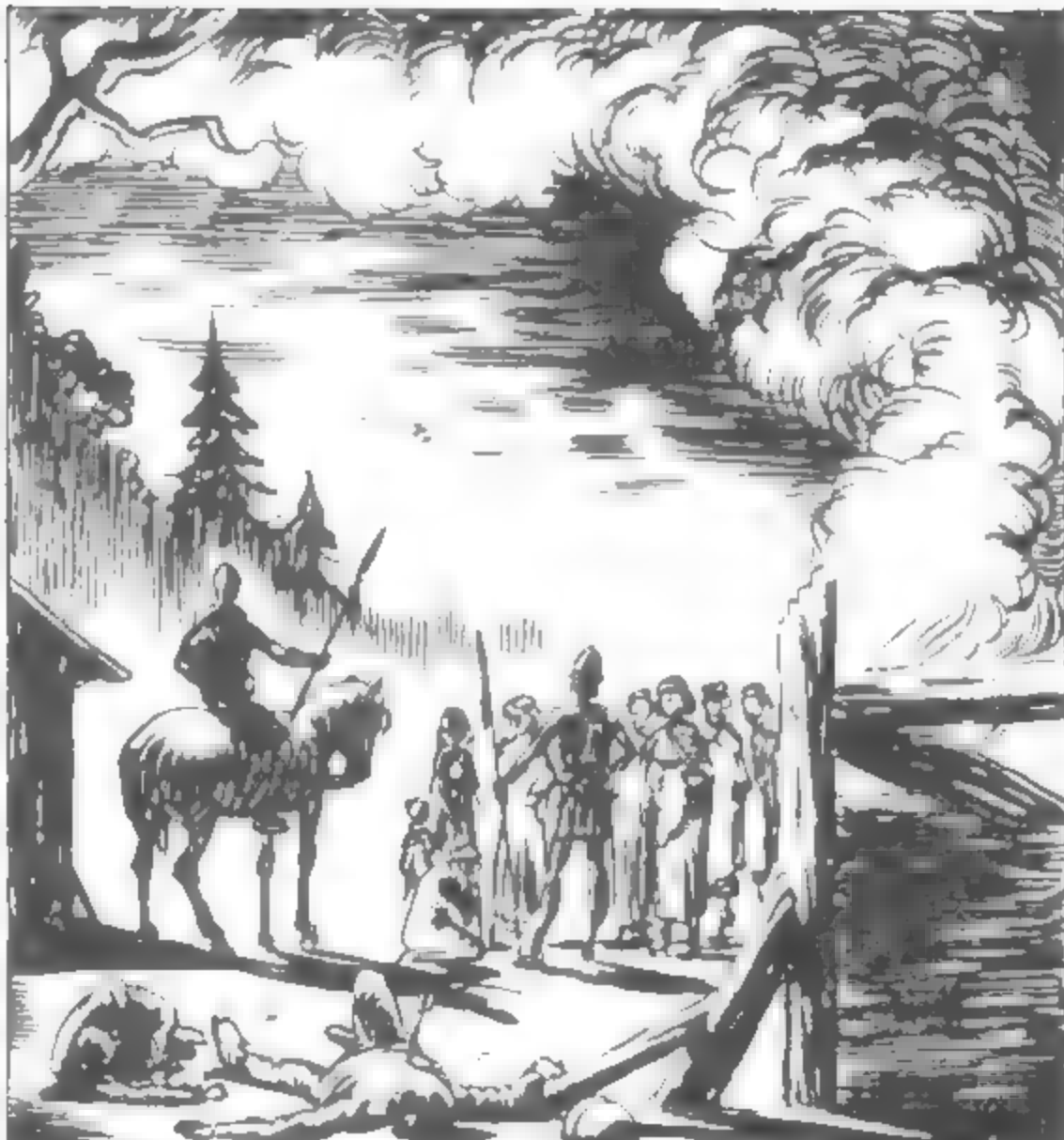
Verowin echter wist hem te overtuigen dat zoiets geen zin had. Beter is dat wij hen trachten te verdrijven. Hij drukte het meisje op het hart de grot niet te verlaten en wenkte de anderen hem te volgen.

Snel trokken de vier mannen door het woud. Plotseling bleef Verowin staan. Er kwam een grimmige uitdrukking op zijn gelaat. "Ik vrees dat we te laat komen", mompelde hij....."

10
Voorafgestaan door Verowin en de krijger hebben Graveerne en Ithar zich naar het Keltische dorp gehaast, dat door Daqiere's mannen is omsingeld.

Boven het dorp wolken dichte zuilen omhoog. De hutten branden. Ruw drijven de krijgslieden de vrouwen en kinderen bijeen, die door de krijgers zijn achtergelaten.

„Dit schreeuwt om wraak!“ siste Ithar moeilijk. „Daqiere! Altijd weer Daqiere! Wanneer komt toch de dag dat wij met die rover af kunnen rekenen!“

„Als een slang sloop Verowin op het dorp toe. Iedere kleine dekking benuttend slaagde hij er in tot vlak bij de aanvoerder van Daqiere's mannen te komen, die zich streng met een gevangen Keltische krijger onderhield.“

„Uw vrouwen en kinderen blijven de gijzelaars van Heer Daqiere!“ sprak deze. „Vraag uw stamgenoten ons Graveerne en Ithar uit te leveren.“

De aanvoerder lachte sluw, toen de gevangene zich verwijderde. „De Keltten zijn betere spoorzoekers dan wij. Laat hen de vluchtelingen opsporen!“

Somber beoogde de onrijwillige boodschapper zich op weg. Soms balde hij de vuisten in machteloze woede. Snel doorwaadde hij de beek, die het dorp van het woud scheidde.

Toen hij de andere oever bereikte schrok hij hevig. Plotseling liet een gestalte zich uit een boom zakken en sprong voor hem op het pad. „Ik moet u spreken!“ zei Verowin.

De Keltische boodschapper wijkt terug, doch herkent dan Verowin. Deze weet al gauw het vertrouwen van de man te winnen.

"Ik heb een plan om de vrouwen en kinderen te redden," verzekert Verowin. "Maar daarvoor heb ik uw hulpen die van uw stamgenoten dringend nodig."

Snel maakt Verowin daarop zijn plannen bekend. Het is nodig, dat de Kelten snel gewaarschuwd worden en hij verzoekt Graveerne het bericht over te brengen.

Dan leidt Verowin zijn groep door de bossen naar een bergpas. "Hier moeten Dagiere's mannen doorheen komen," verduidelijkt hij. "Dit is de enige plek waar wij hen met succes kunnen aanvallen." Ademloos wachten zij.

Uren verlopen. Tot 'n stofwolk in de verte de komst van Dagiere's krijgsknechten aankondigt. Zij zullen alleen de troep moeten tegenhouden tot de Kelten komen.

Langzaam nadert de karavaan. Onbarmhartig drijven de krijgers de vrouwen en kinderen voort. Stof wolkt af onder de hoeven der paarden. Lachend rijdt de aanvoerder aan het hoofd van zijn mannen. "Dit zal de Kelten onderdanigheid leren," zegt hij schertsend. Op hetzelfde ogenblik rijzen als bij toverslag enkele figuren van achter de rotsen op. "En wellicht leert dit u een weinig hoffelijkheid!" schalt Verowins stem, terwijl een pijl de aanvoerder tegemoet suist.

Verowins pijl trof de aanvoerder in de schouder. Met een kreet stortte hij van zijn paard. Een hevige verwarring ontstond onder Daqiere's mannen. Paarden steigerden, woest hinnikend. Ruiters zwermten in verwarring uiteen....

In een desperate poging om de overmacht tegen te houden tot Graveerne en zijn Kelten zouden komen, lieten Verowin en Ithar vanaf de rotsen een regen van pijlen neerhagelen op de totaal verraste karavaan.....

En ook de beide Keltische krijgers deden alles wat in hun macht was om de verwarring daar omlaag te vergroten. Pijl na pijl verliet gonzend hun bogen, dood en verderf zaaiend onder de tegenstander.....

Maar Daqiere's ruiters waren in de strijd gehard. Al spoedig herstelden zij zich en voerden dwars door de onbarmhartige pijlenregen een stormloop op de pas uit.....

"Zij komen!" mompelde Verowin grimmig, opnieuw zijn boog spannend. "Dit houden wij niet, Ithar. De goden staan de beide Kelten bij! Daqiere's mannen hebben hen bijna bereikt!"

Bijna op hetzelfde ogenblik doken achter de beide Keltische boogschutters van alle zijden krijgers op. Machteloos moesten Ithar en de jonge jager aanzien hoe hun makkers werden overmeesterd.....

Hun dekking was weggefallen. De woede van de meer dan twintigmaal sterkere tegenstander richtte zich nu geheel op hen. Aan alle zijden beklommen Daqiere's voetknechten de rotsen. "Redt u zelf!" beet Verowin de oude man toe, terwijl hij met 'n ruk z'n zwaard trok. "Ik zal trachten hen tegen te houden!" Doch als enig antwoord greep Ithar zijn zware strijdbijl en plaatste zich naast hem. "Wij hebben samen geleefd, zoon. Als de goden het willen, zullen wij hier samen sterven...."

Van alle zijden ingesloten door de krijgers van Dagiere bereidden Verowin en Ithar zich voor op de dood....

Doch plotseling schalde een krijgs-kreet uit vele kelen en overal uit het woud doken gespierde krijgers op. Graveerne had de Kelten toch nog bereikt en kwam nu zijn makkers te hulp gesneld.

Een regen van pijlen snorde neer op Dagiere's ruiters. Hun brede zwaarden in de vuist slingerden de Kelten zich van de rotsen omlaag en vielen verbeten op hun doodsvijanden aan.

Verowin en Ithar begroetten geestdriftig Graveerne. Het gevecht liep ten einde. Dagiere's krijgers waren uit elkaar geslagen. Eensklaps slaakte de jonge jager echter een waarschuwend kreet....

Dagiere's onderaanvoerder, hoewel gewond door Verowins pijlschot, had kans gezien een paard te bemachtigen en vluchtte. Zonder op de anderen te wachten, bemachtigden Verowin en de oude man elk een loslopend paard en zetten de achtervolging in.

Intussen wachtte het meisje in de grot van Ithar gespannen op de terugkeer van haar beschermers. Eindelijk overtrad zij de waarschuwing van de oude man en begaf zich, door angst gedreven, naar buiten om te zien of er iemand naderde. Zij schrok, toen zij hoefslagen in de verte hoorde.

Bij de grot zag het meisje de ruiter nader komen. Doch zij herkende hem pas toen het te laat was. Met een angstige kreet week zij terug.

Maar de onderaanvoerder greep haar vast eer zij kon ontkomen. „Heer Dagiere zal blij zijn u terug te zien,” riep hij spottend, haar voor zich in 't zadel trekkend. „Nu ik met zijn voornaamste prooi terugkeer, zal hij mij mijn nederlaag zeker vergeven...”

Meteen gaf hij zijn paard de sporen. De beide achtervolgers zagen hem in de verte wegdraven toen zij de grot bereikten. „Ithar!” schreeuwde Verowin opgewonden. „Het meisje! Snel! Hem na!”

Resumé: Een onderaanvoerder van Verowins doodsvijand Dagiere ontvoert het meisje Clarisse, om haar aan zijn meester uit te leveren. Dagiere wenst haar uit te huwelijken aan zijn zoon Heaster. Met grimmige vastberadenheid achtervolgen de jonge jager Verowin en diens schrapdere pleevader lthar de ontvoerder over de rotsen, het woud in.....

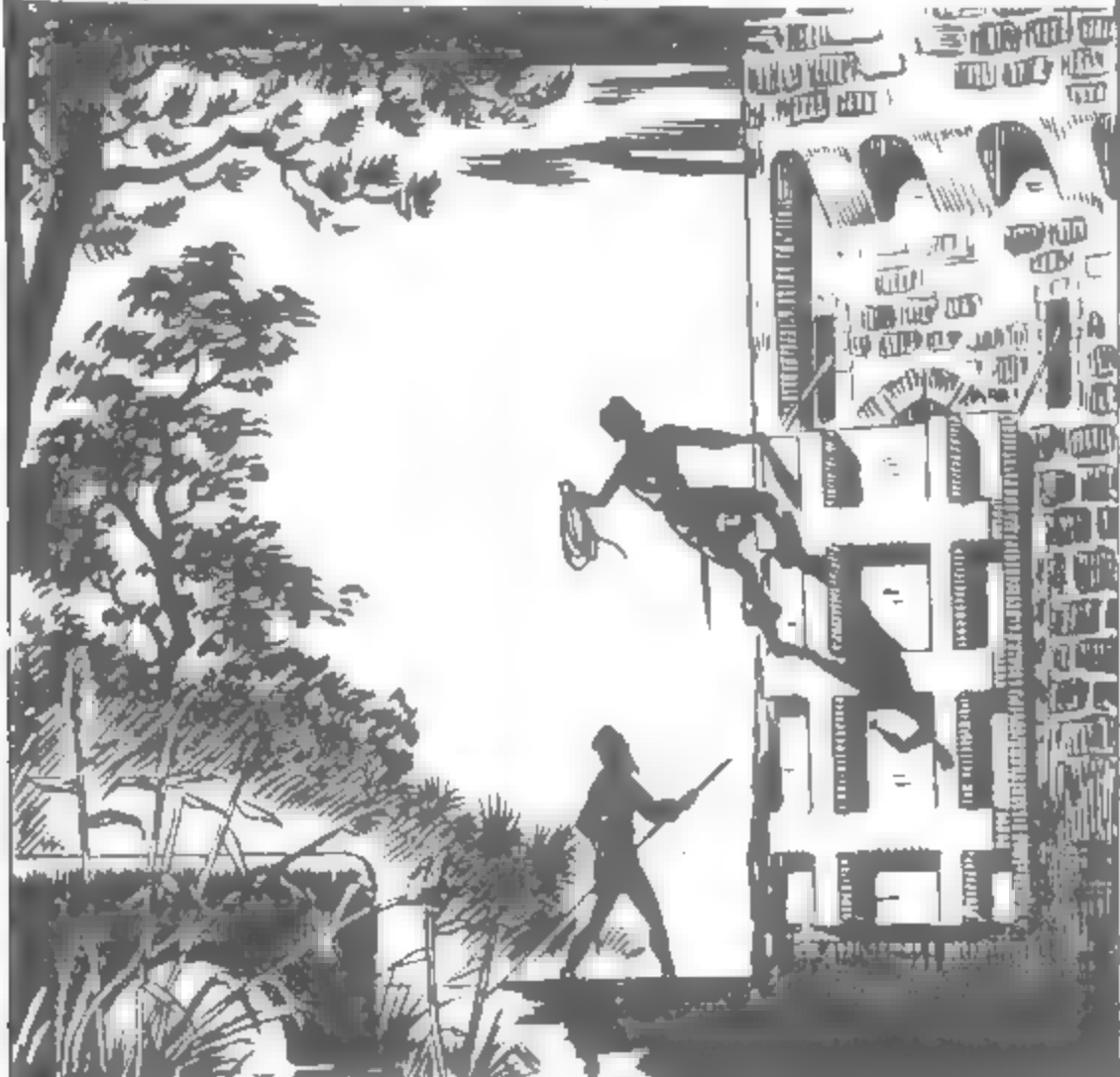

Maar ofschoon gewond weet de onderaanvoerder hen voor te blijven en bereikt tegen de avond de burcht van Dagiere. Met het meisje voor zich in het zadel galopeert hij de slotbrug over.

"Wij zijn te laat", gromt lthar verbitterd, terwijl zij hun paarden aan de rand van 't woud inhouden. Maar Verowin slingert zich haastig uit het zadel. "Volg mij...." zegt hij kort.

Bereid om alles op het spel te zetten ondernemen de beide mannen een roekeloze poging om de burcht aan de achterzijde binnen te dringen, waar de muren niet bewaakt worden.

Eenmaal op de muur kijken zij voorzichtig rond. "Waarheen?" urdaagt lthar. Als enig antwoord duidt de jonge jager naar een verlicht venster van de grote burchtzaal.

Inmiddels is het meisje voor Dagiere en diens zoon gevoerd. Hier staat zij voor hen en beantwoordt hun woorden koud. "Vooruit lthar", gromt Verowin. "Hier moeten wij gebruik van maken...."

Verowin is de burcht van zijn doods-
vijand Daqiere binnengeedrongen, nadat
deze Vrouwe Clarisse heeft laten ontvoe-
ren om haar te dwingen met zijn zoon
leaster te huwen....
Het bloed steeg de jonge jager naar

de slapen, toen hij de vleiende woorden
hoorde, welke leaster het meisje on-
danks haar afkeer toevoegde....
Hij verloor alle voorzichtigheid uit het
oog. „Ellendeling!” siste hij en stortte
zich op Daqiere's zoon....

Daqiere vluchtte met een
schreeuw achteruit, het meisje
meesleurend. leaster trok zijn
zwaard, maar Verowin was
sneller dan hij....

Op hetzelfde ogenblik echter stormden
van alle zijden wachters toe, aan-
getrokken door Daqiere's geschreeuw.

„Vlucht Ithar!” schreeuwde de jager,
ziende dat alles verloren was.

Slechts dank zij zijn trouwe strijd-
bijl, wist de oude man langs het
koord over de muur te ontkomen.

Zijn hart bloedde, dat hij
zijn pleegzoon in het hol
van de leeuw achter moest
laten. Maar Verowins
drift had hun krijgs-
plan onmogelijk gemaakt
en listig als steeds besef-
te de kruidenmenger
dat hij in vrijheid meer
voor Verowin kon doen
dan opgesloten in Da-
qiere's vuchtige ker-
ker.....

Met grote moeite wist hij de slof-
gracht over te komen en vluchtte
weg op de achtergelaten paar-
den. Maar hij was nauwelijks in
het woud verdwenen of plotseling
dolcen overal donkere gestalten op.

Verowin's pleequader Ithar werd op zijn vlucht door het woud plotseling aangehouden door een troep krijgers. Tot zijn vreugde herkende hij de Kelten in hen, onder leiding van Graveerne, die na het einde van de slag hierheen waren getrokken....

Graveerne was dodelijk ontsteld te vernemen, dat zijn dochter Clarisse zich in de handen van Daqiere bevond, en ook Verowin gevangen was.

Op hetzelfde ogenblik werd Verowin door de ruwe krijgsknechten van zijn doods vijand in de ijzers geklonken.

Zijn wonden uit het gevecht waren niet verbonden. Pijn en vermoeidheid hadden hem uitgeput. Zo voerden zij hem voor Daqiere.

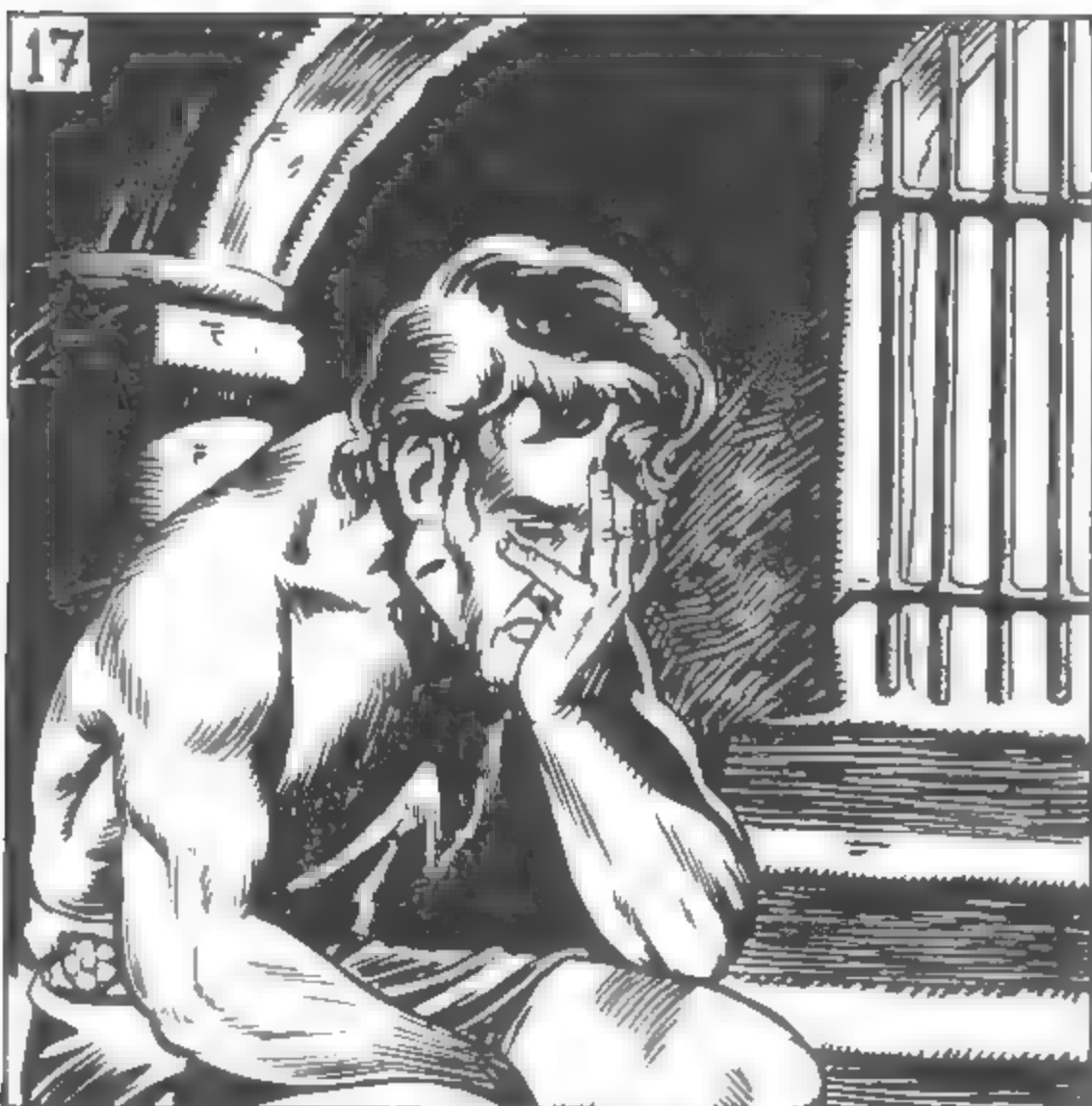
Clarisse werd doodsbleek toen zij haar vriend en beschermers zo voor zich zag. Daqiere en diens zoon verbor-gen hun voldoening echter niet....

"Zie hem staan", spotte leaster. "De nobele aanvoerder der opstandige Kelten! Thans minder dan een hond! Zo had de jonkvrouwe haar held nog nimmer gezien, nietwaar? Wat doet ge vader? Laat ge hem als een min-horige terechtstellen!"

Doch Daqiere schudde sinister lachend het hoofd. "Binnen enkele dagen wordt uw huwelijk met Clarisse gevierd, mijn zoon. Dan heb ik andere plannen met Verowin...!"

Eenzaam opgesloten in de kelders van Dagiere's slot denkt Verowin tevergeefs een manier te vinden om het huwelijk tussen Clarisse en leaster te verhinderen.

En in de ruime slotzaal lacht Dagiere spottend, wanneer Clarisse, bleek van drift, verklaart nooit met zijn zoon te zullen trouwen. „Gij kunt mij niet dwingen. Indien ge dit toch probeert, zal ik op de dag van het huwelijk een van uw paladijnen vragen mijn zaak met 't zwaard te verdedigen. Zelfs uw laaghartige bedreigingen zullen hen niet van hun ridderplicht afhouden”, spreekt ze het vertrek verlatend.

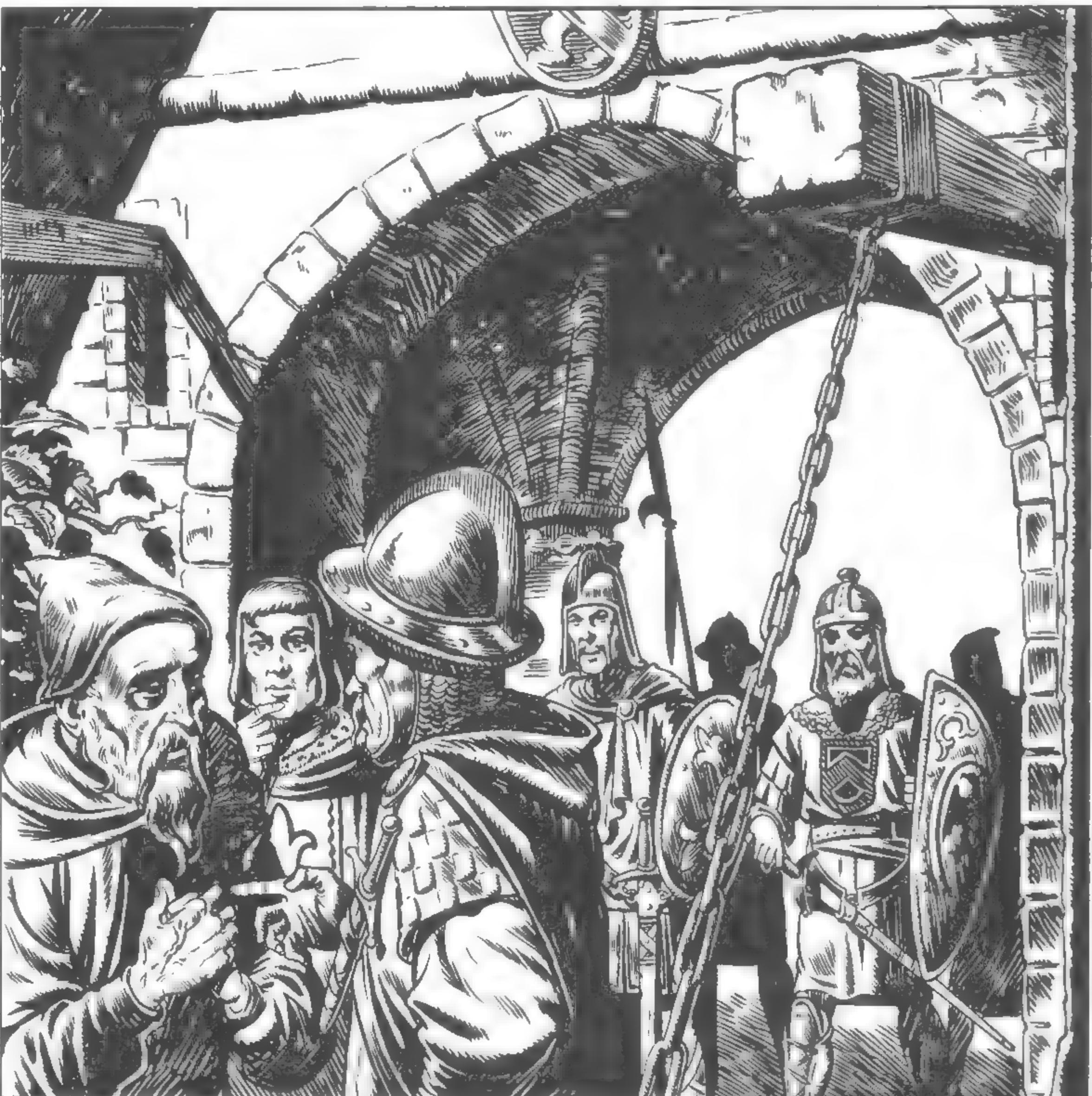
Leaster is enigszins geschrokken door haar bedreigingen. Doch Dagiere's gelaat krijgt 'n sluwe uitdrukking.

„Vrees niet mijn zoon. Geen mijner paladijnen zal tegen mij durven opstaan. Slechts één ridder zal aan haar verzoek gevolg geven: gijzelf, ha ha!”

Inmiddels smeedt de oude Ithar in het woud zijn plannen met Graveerne en de Kelten teneinde Verowin te redden. „Wij moeten weten wat er in Dagiere's burcht omgaat! Laat mij uittrekken als verspieder...”

De volgende ochtend verschijnt er een oude boogschutter aan de poort van de burcht en verzoekt kortweg om toegang. „Dagiere schijnt een aanvoerder, die niet te teergevoelig is om krijgsbuit te behalen. Onder hem wil een oude rot wel dienen!” Ithar vertrouwt op zijn vernomming. Maar 'n koud gevoel bekruipt hem, wanneer hij Leaster ziet naderen, die hem nadenkend opneemt.

In zijn vermomming van een oude rondzwervende boogschutter liep Ithar rond. Zo onopvallend mogelijk trachtte hij iets over Uerowin te weten te komen. Doch Daqiere's krijgers wantrouwden hem....

Gespannen wachtte Ithar af toen leaster een paar gedempte woorden met de wachtcommandant wisselde. Doch zijn onrust verdween spoedig. „Treedt binnen!“ gromde de aanvoerder van de Wacht eindelijk....

Het gerucht dat een onbekende boogschutter was aangekomen bereikte ook Daqiere. Toen hij een blik uit het venster wierp, zag hij de oude in gesprek met een zijner onderaanvoerders....

Deze daagde de vermeende krijgsknecht uit om zijn behendigheid te tonen. Terwijl er een schijf werd opgericht zag Ithar hoe Daqiere hem gadesloeg. Scherp richtte hij zijn boog...

Zijn boogshot deed een schreeuw van bewondering opgaan. De mannen drongen om hem heen. Zij waren nu zeker dat hij degene was waarvoor hij zich uitgaf....

„Je hoeft me niet te zeggen dat ik een goed boogschutter ben, jonge snuiters“, snoefde Ithar luidruchtig. „Wie betaalt kan over mijn boog beschikken....!“

Zijn list werkte. De luid gesproken ruwe woorden drongen tot Daqiere door. „Brenq die boogschutter bij mij!“ schreeuwde hij. Hij wist hoe hij deze man gebruiken kon....!

Dagiere heette lthar grijnzend welkom. Hij zag in hem alleen maar een oude boogschutter, die voor geld tot alles in staat was, en wist niet dat de oude als verkenners voor Verowin optrad.....

"Morgen huwt mijn zoon Heaster met Clarisse", begon hij. "Zij is echter de jonge dwaas Verowin, die in mijn kerker zucht, zo toegedaan, dat zij..... eh moeilijkheden kan beginnen...."

Daarop ontvouwt hij een duivels plan. Tijdens het huwelijk zal hij Verowin officieel de vrijheid hergeven om het meisje zachter te stemmen.....

Doch lthar moet de jonge krijger, schijnbaar door een ongeluk tijdens het boogschieten, een pijl in de rug jagen. Schijnbaar onbewogen accepteert lthar....

Doch zodra hij alleen is mompelt hij: "Slechts één ding kan Verowin nog redden! Ik moet Graveerne en zijn Kelten onmiddellijk bericht zenden!"

Inmiddels ligt Graveerne nog steeds met zijn Kelten in 'n hinderlaag rond het kasteel van de ontvoerder van zijn dochter Clarisse.....

Somber wacht de oude edelman op bericht van lthar. Als plotseling een wachtpost toesnelt. "Heer, er naderen vreemde ruiters!" hijgt hij opgewonden.

Graveerne, die met een groep Kellen rond het kasteel van zijn doodsvijand Daqiere ligt, wordt door een wachtpost op de nadering van een troep ruiters opmerkzaam gemaakt.....

.....Edelen", gromde de oude verbitterd. "Natuurlijk zijn zij op weg naar Daqiere. Maar wij zullen de duivel geen bondgenoten meer gunnen."

Een gemompeld bevel was voldoende. Toen de ruiters naderden werden zij plotseling vanuit de bomen door Keltische krijgers besprongen.....

De strijd was kort. Alleen hun aanvoerder, een reus met ongekende kracht, wist zich alleen met zijn lang zwaard tegen de overmacht staande te houden.

Met ontbloot lemmet trad Graveerne toe, klaar om zich in de strijd te mengen.....

Doch plotseling herkende hij de ander. Een doorvoer hem. Eerbiedig trad hij achteruit en stond op het punt, de knie te buigen voor de vreemdeling....

"Heer, ik had u niet herkend...." mompelde hij verrast. "Gij zijt... Doch de ander legde de vinger op de lippen. "Verraad mijn geheim niet, mijn waarde Graveerne.

"Ik vernam dater in dit gebied onrust heerste, mijn waarde Graveerne", zei hij, "daarom ben ik zelf gekomen".

De vreemdeling, die Graveerne verbaasd begroette, staat er op zijn ware naam geheim te houden.

Graveerne wijst naar zijn mannen en zegt: "Dit is een groep zeer trouwe Keltische krijgers".

In korte woorden vertelt hij dan hoe de roofridder

zijn dochter Clarisse wil dwingen met zijn zoon te trouwen.

Verowin heeft een poging gedaan haar te redden en zit nu op 't slot gevangen. Diens oude pleevader, de sluwe Ithar, is daarop, vermórd als boogschutter, het slot binnengedrongen om Dagiere's plannen te leren kennen.

"Ik heb een afspraak met Ithar om tegen de avond bij de oude eik dichtbij het slot samen te komen. Nu is het de juiste tijd. Wilt u mij volgen, Heer?"

Een somber gevoel bekruipt de vreemdeling, wanneer hij de spookachtige oude eik ziet. En dat voor gevoel kon wel eens juist zijn, want plotseling suist een pijl langs hem heen....

Haastig duiken Graveerne ende reusachtige vreemdeling ineen, wanneer de pijl naast hen in de stam slaat. Doch even later ontdekken zij dat er een brief aan bevestigd is

Verowin zal gedood worden tijdens het gedwongen huwelijk van vrouwe Clarise met Dangiere's zoon Leaster, dat morgen plaats vindt. Doet wat ge kunt om hem te hulp te komen. Alleen sta ik machteloos.

Ithar.

"De oude vos zag geen kans om ons te ontmoeten en heeft ons vanaf de toren dit bericht toegezonden....." mompelt de vreemdeling.

Inmiddels heeft Ithar zich echter al weer ijlings omlaag begeven. Onopgemerkt bespiedt hij Dangiere.

"Maak u geen zorgen, mijn zoon", hoort hij de roofridder zeggen. "Morgen huwt gij Clarisse. Ik heb een middel om haar te dwingen. En voor Verowin hoeft ge niet bevreesd te zijn, ha, ha....."

"Ellendeling", mompelt Verowins pleevader. "En ik kan niets tegen hem uitrichten. Indien Graveerne niet snel handelt zijn wij morgen verloren."

In haar eigen vertrekken opgesloten is Clarisse even wanhopig. "Morgen kan niets mij meer redden...."

Diep in de kelders van de burcht zit Verowin gevangen. Ook hem foltert dat ene woord: Morgen! Morgen! Morgen!

Doch buiten, in de nacht, heft de vreemdeling dreigend zijn vuist op tegen de burcht: Morgen rekenen wij af, Dangiere.....!

Alle banieren wapperden van Daqiere's roofslot en tal van edelen en jonkvrouwen reden aan om van het huwelijk tussen Leaster en Clarisse getuige te zijn.

In zijn burchtzaal gaf Daqiere de oude Ithar, wiens vermomming als boogschutter men nog steeds niet doorhad, zijn laatste bevelen. „Begeef u naar boven en houdt uw boog klaar om te schieten op de man die ik u zal aanwijzen vanaf mijn troon.”

Gespannen dwaalde de oude man nog een ogenblik tussende dichte drommen poorters en boeren, die vrolijk de binnenplaats vulden. Indien hij maar wist, of Graveerne geslaagd was.....

Juist stond hij op het punt moedeloos naar de burcht terug te keren, toen zijn arm werd aangeraakt dooreen in een wijde pij gehulde poorter....

Verheugd herkende hij Graveerne. De geheimzinnige vreemdeling had zich eveneens vermomd. Zij verzekerden dat de Keltten, als boeren, verkleed, zich tussen de menigte bevonden.

Plotseling klonken bazuinen. Daqiere verscheen op de rijk versierde verhoging en leidde Clarisse en Leaster naar voren. Het meisje schudde nogmaals het hoofd toen hij haar vroeg of zij zonder protest met Leaster in het huwelijk wenste te treden.

„Uw weigering verdriet mij”, mompelde Daqiere huichelachtig. „Ter ere van uw huwelijk een gevangene de vrijheid te schenken. Nu zal hij moeten sterven”. Hij wees voor zich en met een schok herkende zij Verowin!

Lachend wijst Daqiere op Verowin, die gevangen genomen is, en zegt, dat hij moet sterven, indien zij niet toestemt in het huwelijk. Het meisje is dodelijk geschrokken wanneer zij haar vriend, die haar zoveel malen heeft bijgestaan, nu zo voor zich ziet. Om zijn bedreiging kracht bij te zetten wijst Daqiere naar boven.

.... op de torentrans tekent zich de gestalte van een sinistere boogschutter af, die zijn pijl op Verowin richt.

Een verschrikkelijke tweestrijd woedt in het hart van het meisje. Met tranen in haar ogen kijkt zij naar haar gevangen vriend. Verowin sterven? Nooit!

Hoezeer ook uitgeput door gevangenschap beantwoordt de jager haar blik vast. In zijn ogen leest zij het vaste besluit eerder te sterven dan voor Daqiere te buigen.

„Is er dan geen enkele ridder onder uw volgelingen die eer genoeg heeft, om het voor mij op te nemen?“ roept zij uit. Leaster glimlacht spottend.

Langzaam gaat hij naar voren en daagt eenieder uit om zijn recht om Clarisse te huwen te bestrijden. Hij weet dat niemand tegen zijn gevreesde vader op durft staan.

Maar op het slotplein heft de onbekende vriend van Graveerne, die zich met hem in vermomming in de burcht gewaagd heeft, zijn hand op en geeft een geheimzinnig teken. De als boeren geklede Kelten zien het, en iemand anders ook.

Zodra de onbekende z'n hand opheft spant de oude Ithar met vaste hand zijn boog en schiet.....

Het is een meesterschot. Zonder Verowin ietsel toe te brengen door, snijdt de scherpe pijl het koord dat de jonge jager bindt.....

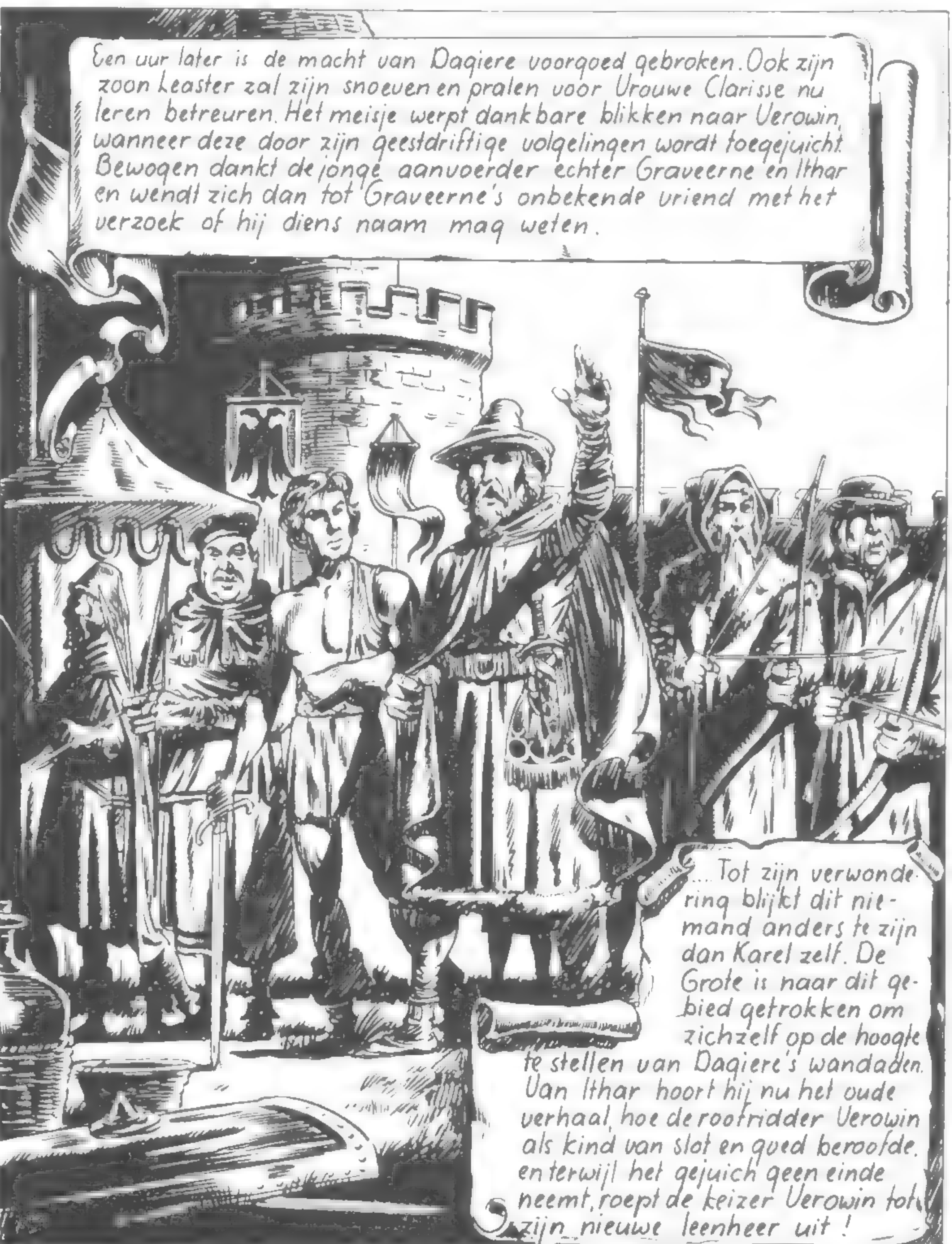
..... en met een ruk bevrijdt deze zich, slaat de voorste krijger neer en ontnemt deze zijn wapen.

Van alle zijden rijzen de Keltische krijgers in vermomming uit het publiek op en scharen zich achter hem. Van strijd is nauwelijks sprake. Velen, die de roofterdier reeds zolang geveerd hebben, juichen nu de jonge aanvoerder toe.

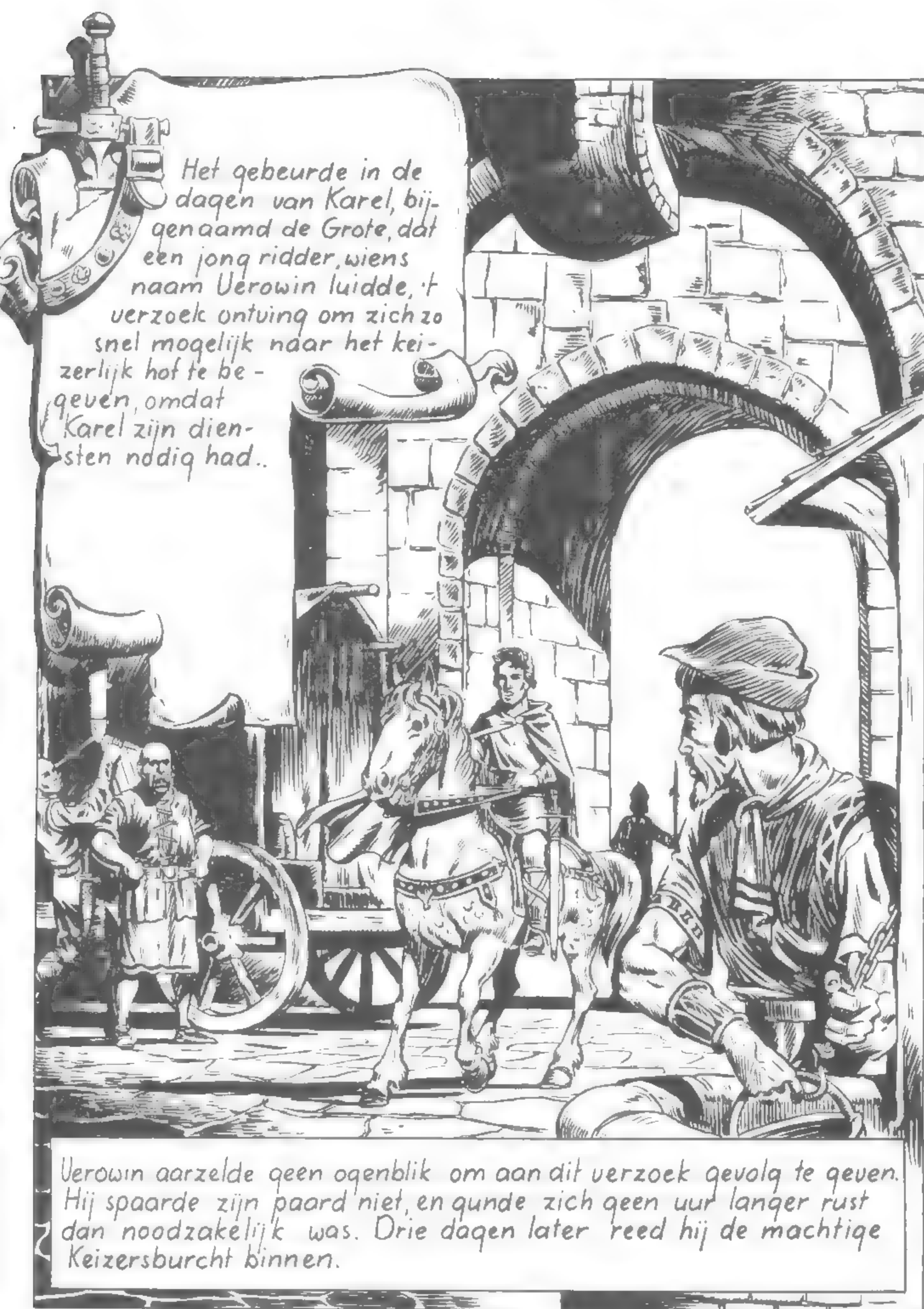

Te vergeefs brult Dagiere, razend van woede en angst, zijn mannen toe om Verowin en diens krijgers aan te vallen. Bijna niemand gehoorzaamt en de enkelen, die dit toch wagen, worden snel overmeesterd.

Een uur later is de macht van Dagiere voorgoed gebroken. Ook zijn zoon Leaster zal zijn snoeven en pralen voor Urouwe Clarisse nu leren betreuren. Het meisje werpt dankbare blikken naar Verowin, wanneer deze door zijn geestdriftige volgelingen wordt toegejuicht. Bewogen dankt de jonge aanvoerder echter Graveerne en Ithar en wendt zich dan tot Graveerne's onbekende vriend met het verzoek of hij diens naam mag weten.

Tot zijn verwondering blijkt dit niemand anders te zijn dan Karel zelf. De Grote is naar dit gebied getrokken om zichzelf op de hoogte te stellen van Dagiere's wandaden. Van Ithar hoort hij nu het oude verhaal, hoe de roofterdier Verowin als kind van slot en quod beroofde, en terwijl het gejuich geen einde neemt, roept de keizer Verowin tot zijn nieuwe leenheer uit!

Enkele jonge edelen, die op de binnenplaats hun bogen beproefden, keken de eenvoudige vreemdeling verwonderd aan bij zijn nadering.

"Kijk, die boer!" spotte één hunner, de jonge Oltivar, die zich graag op zijn boogschieten liet vóórstaan. "Hij drinkt zijn eigen paard, in plaats van een dienstknecht dit te laten doen, zoals 'n edelman betaamt!"

Spottend hief hij zijn boog op. En juist toen Verowin een emmer water putte, om zijn dorstig rijdier te drenken, schoot Oltivar hem deze uit de handen.....

Zijn makkers begonnen te lachen. "Een meesterschot!" riepen zij uit, zo'n klein doelwit op zulk een afstand te raken vergt een vaste hand en een scherp oog. Heer Oltivar!" Deze liet zich de toejuichingen rustig aanleunen en hief spottend z'n glas op tegen Verowin....

De jonge krijger aarzelde geen moment. Reeds lag zijn eigen boog vast in zijn handen, en met een meesterlijk schot schoot hij de beker wijn uit Oltivar's hand....

2
Deze boer schiet zeker niet slechter dan jij, heer Oltivar," jowden zijn vrienden nadat Verowin de ijdele spotter een wijn-glas uit de hand had geschoten.

Hun spottende opmerkingen wekten zo veel drift in Oltivar op, dat hij met een gesmoorde kreet op Verowin toesprong, terwijl hij zijn zwaard uit de schede rukte.

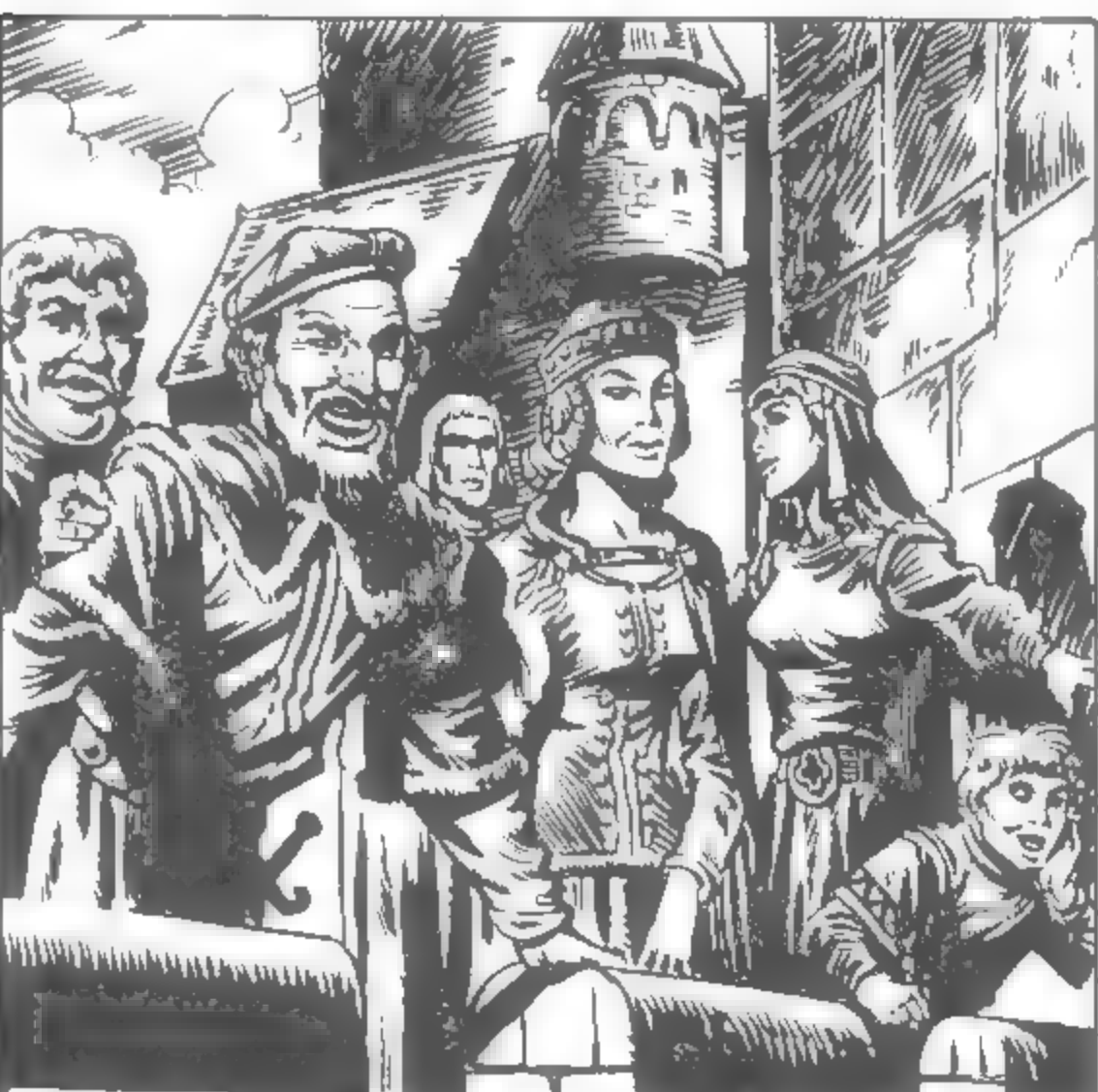
"Dat zult gij me betalen, boertje!" schreeuwde hij razend. "Op uw knieën en vergeving gevraagd, of....."

".....Of wat mijn onbekende tegenstander?" vroeg Verowin en trok glimlachend zijn zwaard uit de schede.

Al spoedig bemerkte de ridder dat zijn tegenstander hem de baas was. Steeds verder drong hij hem in de richting van een waterput.

"Ge kijkt neer op een boer," spotte Verowin. "Welnu, hier hebt gij dan het voetstuk voor uw eigen standbeeld!" Die woorden deden een golf van gelach opgaan.....

Het lachen maakte Oltivar razend. Iedere ridderlijke spelregel van de tweekamp uit het oog verliezend greep hij de achter hem afhangende emmer....

...en slingerde deze op Verowin toe. Het zware voorwerp deed Verowin achterover slaan, terwijl zijn zwaard uit de hand vloog. Met een juichkreet sprong Oltivar toe....

Door een laagheid heeft Oltivar de jonge Verowin achterover doen vallen. Nu stort hij zich met getrokken zwaard op hem....

Verowin handelde bliksemsnel. Terwijl het glanzende lemmet op hem neersuisde wist hij er onderdoor te duiken en greep Oltivars been.

Een snelle ruk was voldoende. Met een gil tuimelde de ijdele lafaard ruggelings in de waterput...

Een luid gelach barstte los onder de vele toeschouwers die het tweegevecht hadden bijgewoond. Een zware lach overstemde echter al de anderen. Verowin wendde zich verrast om...

Die lach kende hij van uroeger. Slechts één kon zo zijn vrolijkheid tonen. De reusachtige man daar voor hem, was Keizer Karel zelf...

"Ge zijt onverbeterlijk mijn vriend," lachte Karel, terwijl hij de jonge ridder meevoerde. "Ik ben blij, dat ge gekomen zijt. Ik heb uw hulp nodig. Verowin, en ik weet dat ik op uw slimheid en uw goed zwaard mag rekenen..."

Maar Oltivar die door z'n gek-scherende vrienden uit de put was gehaald, hief dreigend z'n vuist op. "Mijn dag komt ook om te lachen," siste hij. "Wij zijn nog niet klaar met elkaar...boer!"

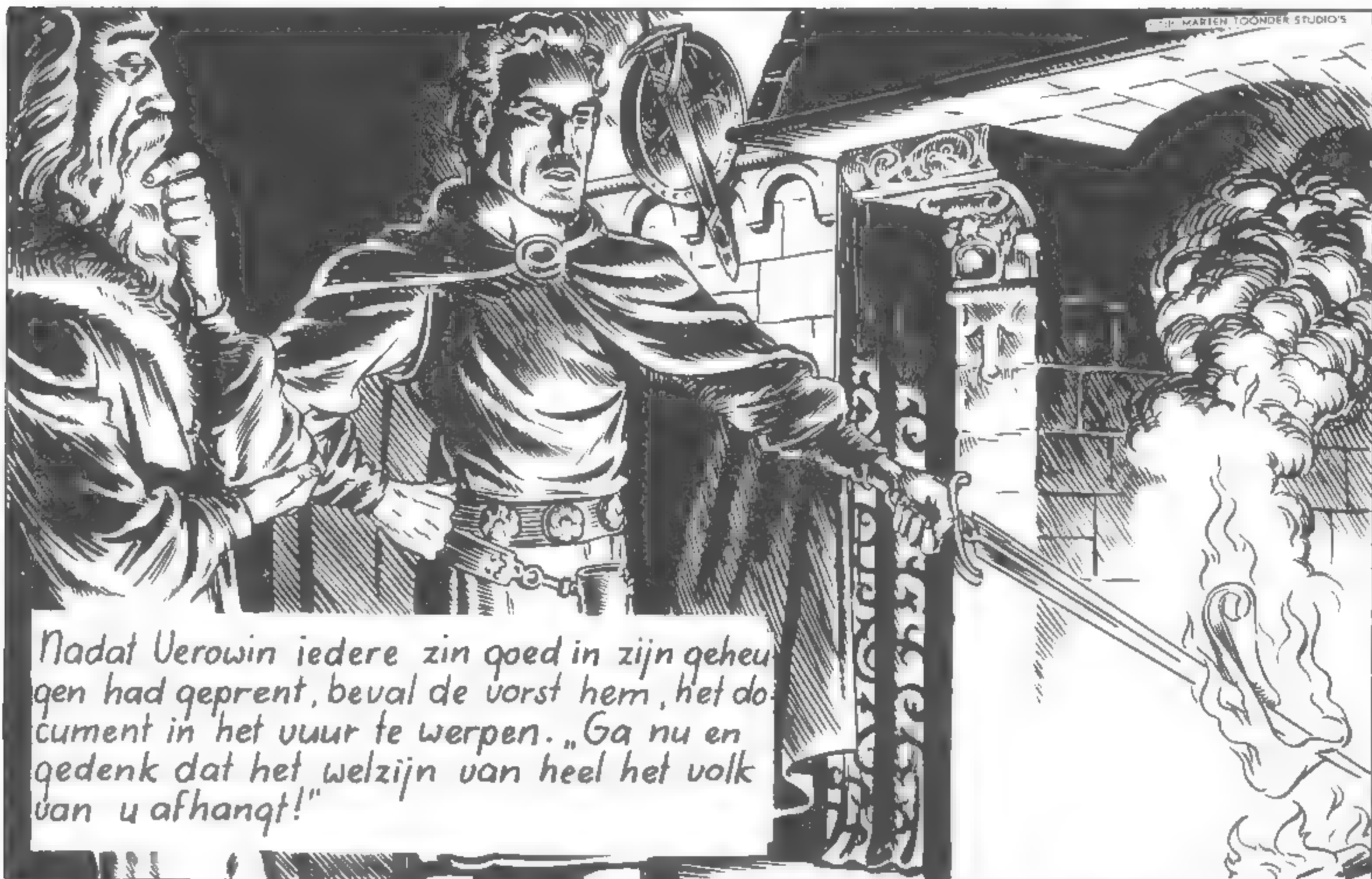
„Zoals ge misschien weet", vervolgde Keizer Karel, „voeren mijn legers nog steeds strijd tegen de Saracenen. Enkele boodschappers, die ik uitzond zijn op raadselachtige wijze verdwenen. Er moet verraad in 't spel zijn!"

„Toch moet ik contact met mijn aanvoerders hebben", vervolgde de keizer, „het is van 't grootste belang, dat ze deze gewichtige boodschap krijgen, daarom koos ik u, om hem over te brengen."

„Ik durf u deze brief niet meegeven. Wanneer hij de vijand in handen zou vallen, zouden de gevolgen niet te overzien zijn. Leer hem dus van buiten."

Nadat Verowin iedere zin goed in zijn geheugen had geprint, beval de vorst hem, het document in het vuur te werpen. „Ga nu en gedenk dat het welzijn van heel het volk van u afhangt!"

„Verlaat u op mij, heer, uw boodschap zal uw bevelhebbers aan de Spaanse grens bereiken", antwoordde Verowin. Vol vertrouwen legde de keizer zijn hand op de schouder van de jonge ridder.

Verowin verliet het vertrek van keizer Karel. En zozeer waren zijn gedachten vervuld van de opdracht, dat hij niets merkte, van de gestalten, die op hem toeslopen.

Plotseling voelde Verowin zich vastgegrepen. Voor hij het begreep werd zijn zwaard uit de schede gerukt, een arm omklemde zijn keel en hij werd de trappen afgesleurd.

Duizend gedachten stormden door Verowins hoofd, terwijl zijn aanvallers hem ruw 'n doek voor de mond snoerden. Wie waren deze vijanden, die niet terugdeinsden voor hun euveldeaden in de burcht van Karel?

Een van hen, die de aanvoerder scheen te zijn, gaf bevel om de gevangene zo te binden, dat elke poging tot ontsnappen onmogelijk zou zijn. Zachtzinnig gingen de aanvallers daarbij niet te werk.

De mannen paktten hem op en droegen hem als een zak meel door de gangen van de burcht. Verowin vroeg zich af, waarheen ze hem zouden brengen. Even later werd het wat lichter om hem heen en hij zag, dat zij op de binnenplaats kwamen.

De stoet naderde de hoofdpoot, maar toen stonden de mannen plotseling stil en Verowin hoorde de aanvoerder fluisteren: „Voorzichtig! Daar staat een wachtpost! Vlug, zet de gevangene neer en sla hem een mantel om!”

De aanvoerder sloeg 'n mantel om Verowin heen, zodat de koorden niet te zien waren. De wachtpost kwam op hen af, doch terwijl een paar krijgers Verowin voortsleepten, zei de aanvoerder: „Wij behoren tot het gevolg van de gasten. Maar onze maat hier, heeft de kruik te stevig aangesproken! Wij zullen wel zorgen, dat hij thuis komt!”

Verowins hoop, dat de wachter iets zou merken, verulooq in rook. De man liet hen passeren en ze waren buiten de burcht. In het licht van de maan zag Verowin op enige afstand een wagen klaar staan.

„Alles is wel terdege voorbereid” flitste het door zijn hoofd. Hij voelde zich opgenomen en in de wagen geschoven. Direct daarop zette het voertuig zich in beweging.

Krakend en steunend reed de wa-
gen, waarin de machteloze Verowin
laag, door de nacht. Langzamerhand
werd 't bos minder dicht en het
landschap kaler en rotsachtiger.
Daar verrezen de contouren van
een oude vervallen burcht. IJle ne-
vels waaiden om de verweerde
muren. 't Koude maanlicht over-
goot dit sombere landschap met
een spookachtige glans.

Verowin werd uit de wagen gesleurd
en meegenomen tot voor een oude
vervallen poort. Een van de mannen
ging naar binnen om hun komst
aan te kondigen.

Plotseling viel Verowins oog op een
korte dolk, die een van de bewakers
aan z'n gordel droeg. Behoedzaam
wist Verowin hem te pakken.

Op hetzelfde ogenblik keerde de bood-
schapper terug... "De Raaf verwacht u!"
Een paar grote deuren openden zich.
Verward van schrik bleef Verowin
staan bij wat hij nu zag.

Hij wendde zich dan tot een nieuw aangekomene, die zwaar gemaskerd was. De Raaf gaf hem het valse bericht door en stuurde de man weg. „Ge blijft hier, tot we bericht terug hebben”, snauwde hij Verowin toe.

Verowin hulde zich in een hooghartig zwijgen en liet slechts zijn blik spreken van de minachting, welke hij voor deze verrader voelde. „Denk er aan”, ging de Raaf verder, „dat we ook andere middelen hebben om u te laten spreken”. Hij wenkte Verowin om hem te volgen naar de folterkamer.

„Ha! Ge zijt dus verstandig geworden,” kraakte de Raaf. „Blijft nog de mogelijkheid, dat ge liegt, we zullen het onderzoeken!”

De gemaskerde verliet het vertrek, doch de Raaf riep hem terug... Hier, neem de gevangene mee naar boven. Dat spaart mijn mannen extra werk. Zwijgend knikte de ander en gaf Verowin 'n wenk te volgen.

„Treedt nader heer Verowin”, kraste de afzichtelijke grijsaard, „en vertel mij de opdracht van de keizer.”

Terwijl hij achter de gemaskerde de trappen besteeq, werkte Verowin met de dolk om de koorden los te snijden. Het was niet gemakkelijk, hij liep elk ogenblik gevaar ontdekt te worden.

Verowin deed alsof hij zwichtte en vertelde een verzonnen verhaal.

....doch eindelijk vielen zijn boeien af. Zij hadden inmiddels de omgang bereikt, waar twee schildwachten stonden. Eer iemand wist wat er gebeurde, viel één krijger teraarde.

Met een snelle beweging greep Verowin de lans van de schildwacht. De gemaskerde had inmiddels zijn zwaard getrokken, doch Verowin kon de slag opvangen en het staal gleed af op de speer.

De gemaskerde bleek een meester in het zwaardvechten te zijn. Maar plotseling zag Verowin een kans. Zijn vuist schoot uit en kwam met kracht op de kin van zijn tegenstander terecht.

Als een blok stortte de man ter aarde. Meteen bukte Verowin zich en nam helm en masker van z'n aanvaller. Daarna begaf hij zich naar de poort.

Zoals de Raaf gezegd had, stonden daar ruiters gereed, die hem op zijn tocht naar de Pyreneeën zouden begeleiden. Zij hadden een ongezadeld paard in hun midden.

De ruiters schenen niets verdachts te merken en hun aanvoerder zei: „Ah, daar zijt ge. Laat ons direct opstijgen.” Verowin slingerde zich in 't zadel en weldra was de stoet op weg.

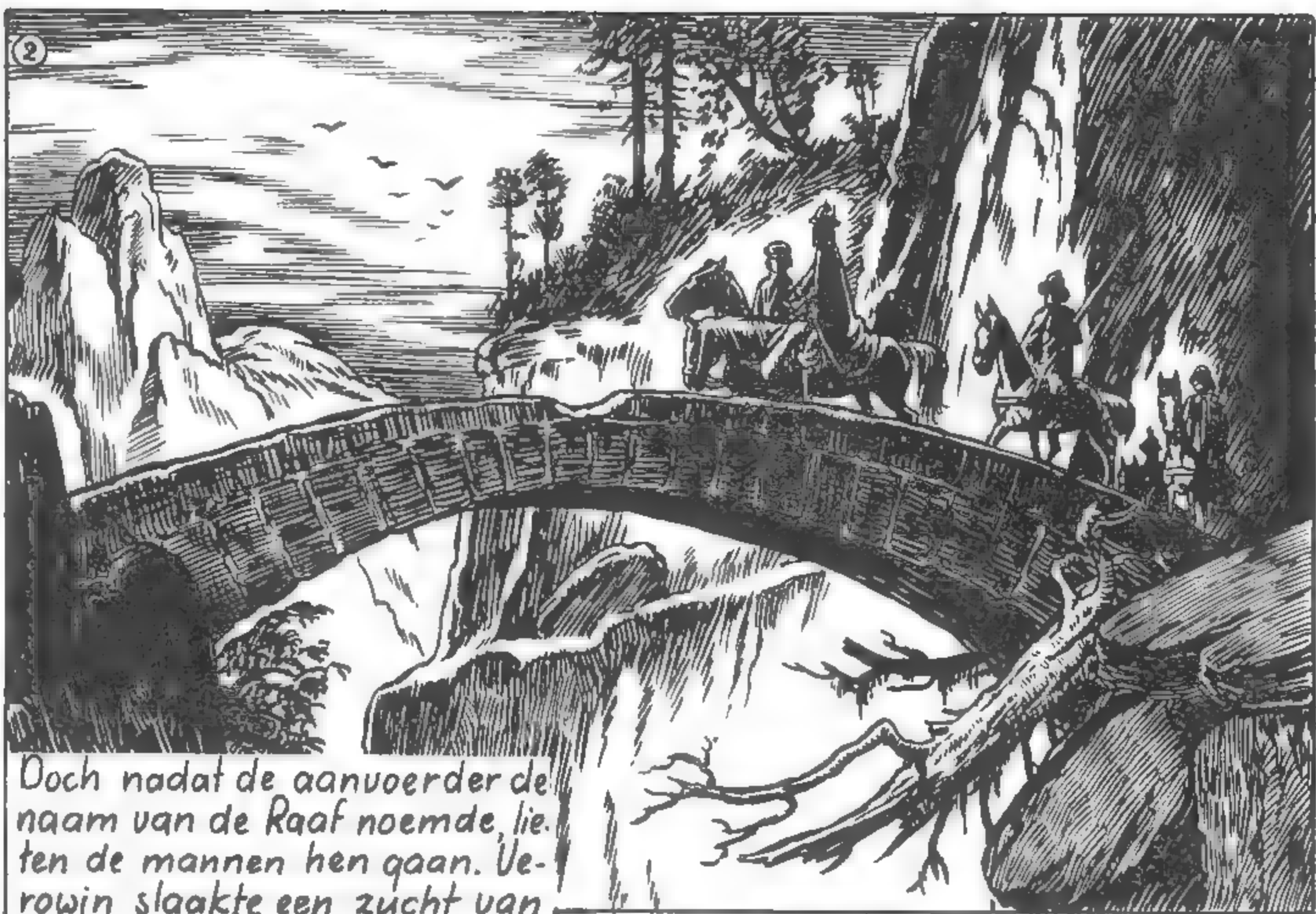
„Op deze wijze kan ik misschien het complot ontraadselen”, dacht Verowin. „Eenmaal bij de Saracenen is het niet moeilijk er achter te komen, wie de verraders zijn.”

Ruw werd hij uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door het plotseling verschijnen van enkele krijgsknechten, die uit 't struikgewas sprongen en de ruiters met hun lansen de weg versperden. „Halt!..... Wij zoeken een gevangene van de Raaf, die ontsnapt is!”

De aanvoerder maakte een ongeduldige beweging. „Een vluchteling? Wij hebben niemand gezien. En bovendien hebben wij grote haast”. Een ogenblik aarzelde de man en Verowin hield zijn hart vast.

Doch nadat de aanvoerder de naam van de Raaf noemde, lieten de mannen hen gaan. Verowin slaakte een zucht van verlichting, en terwijl hij naast de aanvoerder reed, verdiepte hij zich in het landschap.

Weldra merkte Verowin, dat de mannen bang waren voor een ontmoeting met de ridders van keizer Karel. Vooral de naam Roland scheen hun grote angst in te boezemen. Ze vertelden elkaar de verhalen over zijn zwaard Durandal, dat nimmer bot werd en nooit kon versplinteren en over zijn machtige hoorn Olifant.

„Ge kent toch de twee geheime routes?” vroeg een ander. Verowin aarzelde. Hij zag het wantrouwen der mannen en begreep dat hij lelijk in de val zat.

Tegen de middag bereikten ze de voet van de Pyreneeën. „Hoe gaan we thans verder heer?” vroeg de aanvoerder Verowin. De vraag verwarde hem

"Welnu, welke route nemen wij? vroeg de aanvoerder aan Verowin. Om tijd te winnen zei deze: „Laat ons de kortste nemen!”

"Gij zoekt uitvluchten!" snauwde de man. "Dit alles komt mij zeer verdacht voor." Plotseling schoot hem het incident met de landsknechten te binnen.

Meteen wendde hij zich tot de andere ruiters: "Hierheen mannen! Snel, omsingelt hem. Ik wil weten, wie het is!"

Verowin wachtte niet. Hij gaf zijn paard de sporen en het vurige beest schoot weg....

Het was zaak deze lieden uit handen te blijven, anders kon hij de boodschap van Keizer Karel niet overbrengen

De anderen herstelden zich echter snel en het duurde niet lang of Verowin hoorde in de verte het donderend geweld van dravende paardehoeven.

Als een wervelwind joeg Verowin door het rotsachtige landschap. Plotseling zag hij in een nauwe bergpas twee gestalten!

„Halt vreemdeling! Waar leidt uw weg heen en wie zijt gij?“ vroeg de voorste van de twee ridders, toen Verowin dichterbij gekomen was. „Is 't de gewoonte, om zich gemaskerd langs 's heren wegen te begeven?“ vroegde hij er aan toe.

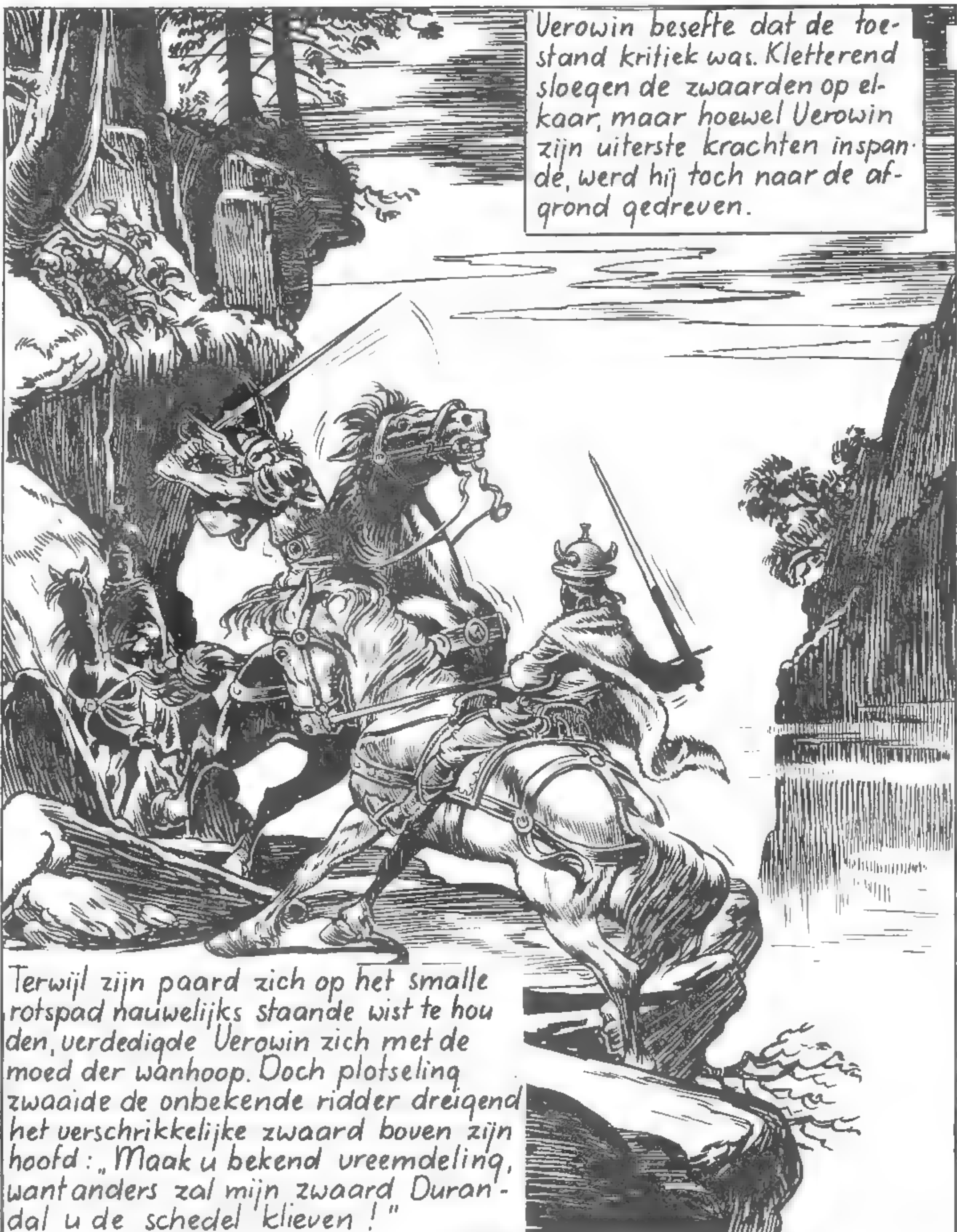
Een kort oogenblik draaiden de beide tegenstanders verkennend om elkaar heen. Toen kruisten zich hun zwaarden. Slechts met de grootste moeite wist Verowin de geweldige slagen van zijn tegenstander te pareren.

En ondertussen had zijn oor een gerucht opgevangen. Dat moesten zijn achtervolgers zijn. Inderdaad hadden de ruiters van het geleide hun voorsprong belangrijk vergroot. Reeds kregen zij de bergpas in het oog.

Verowin trok zijn zwaard en dreef zijn paard naar voren. „Ah! Gij wilt dus de strijd!“ riep de ander, een indrukwekkende figuur met scherp gesneden gelaatstreken. En meteen flitste ook zijn zwaard uit de schede.

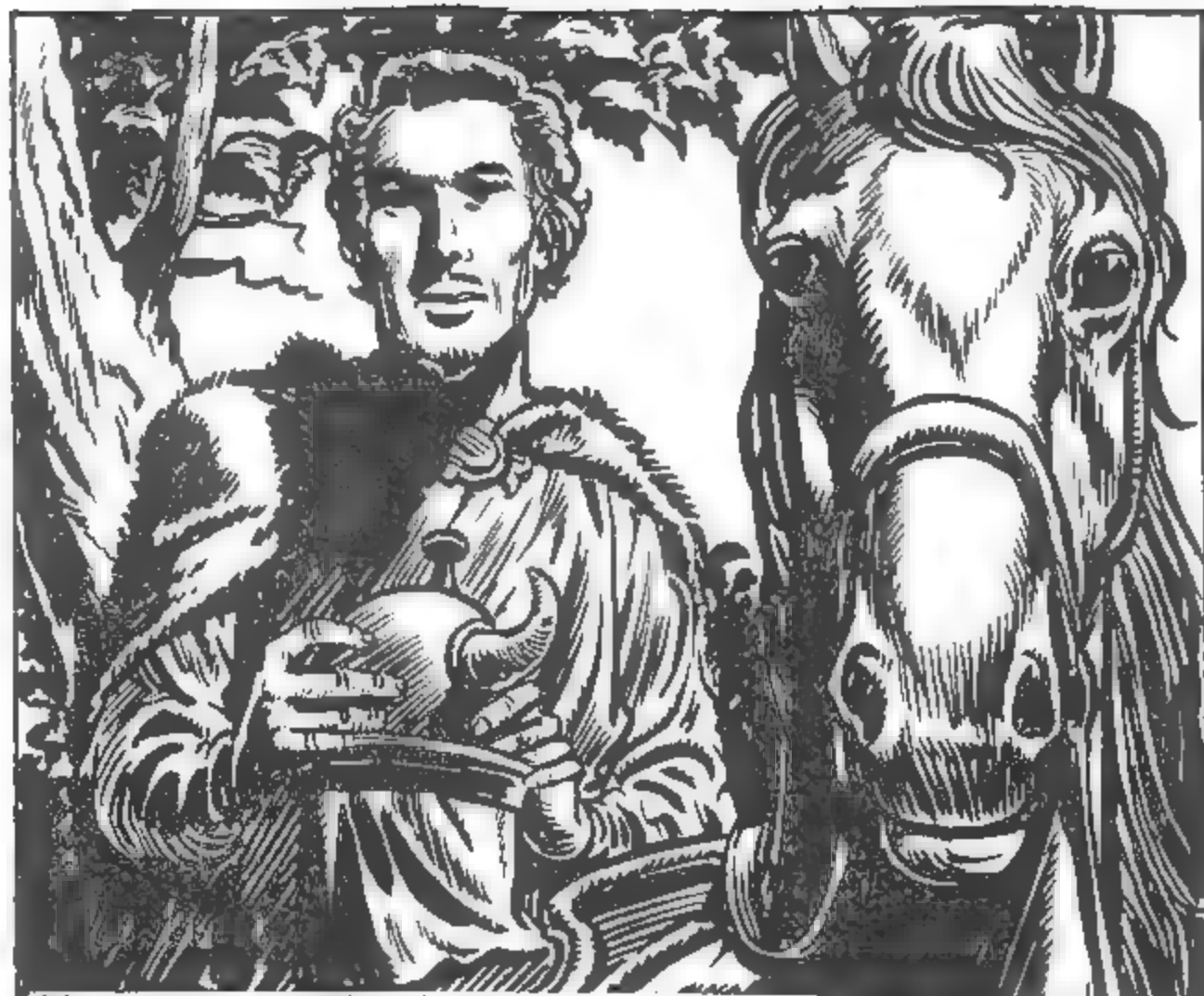

Verowin beseftte dat de toestand kritiek was. Kletterend sloegen de zwaarden op elkaar, maar hoewel Verowin zijn uiterste krachten inspande, werd hij toch naar de afgrond gedreven.

Terwijl zijn paard zich op het smalle rotspad nauwelijks staande wist te houden, verdedigde Verowin zich met de moed der wanhoop. Doch plotseling zwaaide de onbekende ridder dreigend het verschrikkelijke zwaard boven zijn hoofd: „Maak u bekend vreemdeling, want anders zal mijn zwaard Durandal u de schedel klieven!“

"Mijn zwaard Durandal". Het gesprek van die middag flitste door Verowins hoofd. Dan moest dit de beroemde ridder Roland zijn, waarvoor de ruiters van z'n geleide zo bang waren.

Verowin zette helm en masker af en sprak: "Vergeef mij, ik kon niet voorzichtig genoeg zijn. Maar nu ik weet tegenover ridder Roland te staan, moogt gij gerust mijn naam weten, die Verowin luidt. Ik ben in opdracht van de keizer op weg naar de Pyreneeën."

De beide ridders waren verrast toen Verowin hen de hele toedracht vertelde. Hoe hij ontvoerd en later weer ontsnapt was en hoe hij nu wilde trachten de verraders te ontmaskeren.

Plotseling hief de andere ridder luisterend het hoofd. "Er komen ruiters deze kant op," kondigde hij aan. "Zij zijn niet ver meer af en kunnen ieder ogenblik hier zijn."

Roland fluisterde onmiddellijk: "Kom mee, 't is beter, dat zij ons thans niet zien. Hier vlakbij is een kloof, waarin wij ons kunnen verbergen. Neem uw paard bij de teugel en volg mij."

Zij leidden hun paarden naar de nauwe rotskloof. "Hopelijk zullen zij ons hier niet zoeken," mompelde Roland. "Een strijd op dit ogenblik zou onze plannen in de war sturen."

Het gedreun der paardehoeven werd luider en een ogenblik later zagen zij de ruiters, die Verowin zochten, rakelings langs zich heen draven.

Roland sprak: „We moeten overleggen wat ons te doen staat. Ridder Olivier en ik zijn op weg naar vader Milton, die in Spanje de legers tegen de Saracenen leidt”.

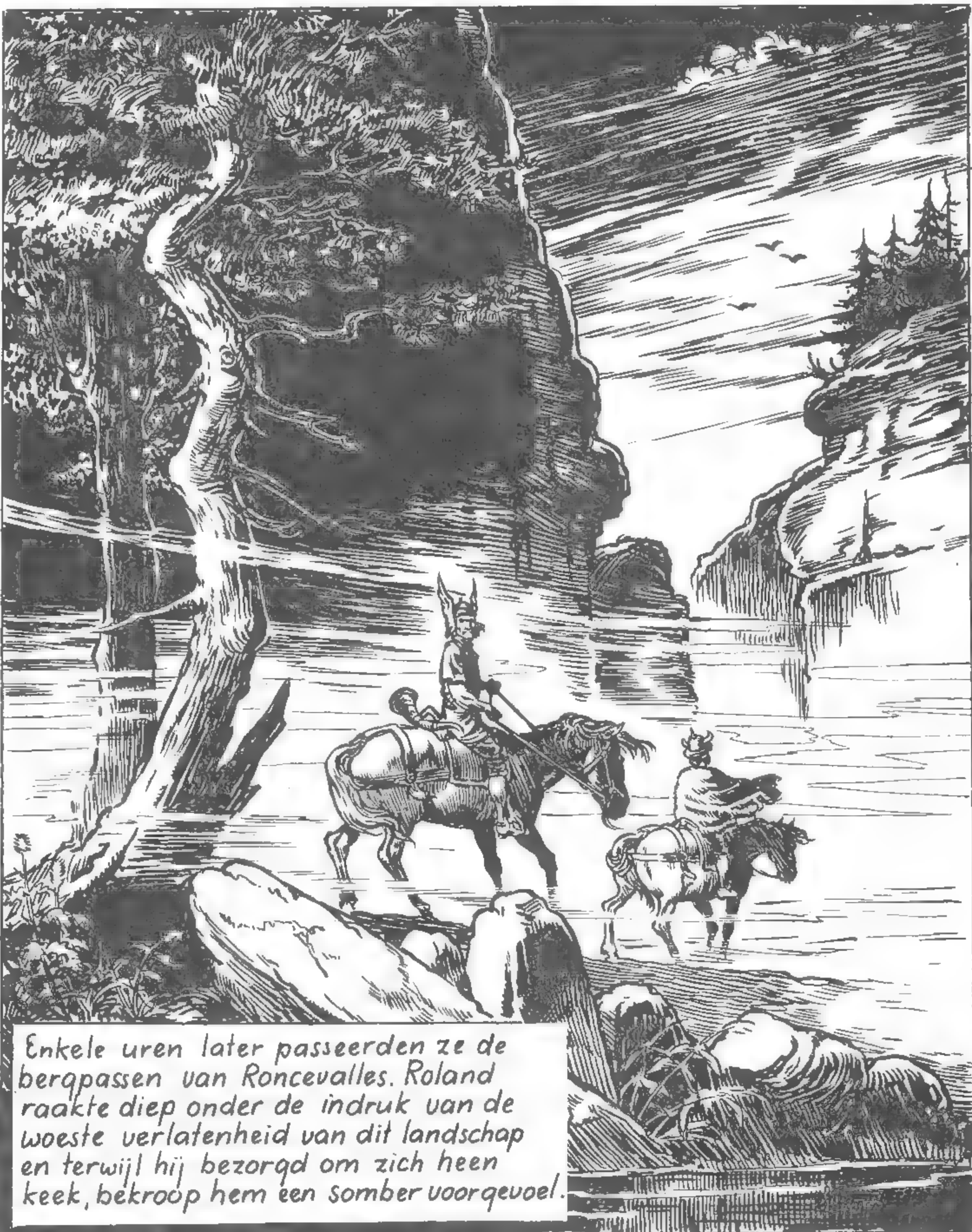
„Het is nodig, dat de keizer in kennis wordt gesteld van het verraad”, besloot Verowin, „aangezien anders de strijd tegen de Saracenen zou eindigen in een nederlaag”.

Ook Roland zag dat in en gaf Olivier opdracht de keizer te waarschuwen. Roland en Verowin vervolgden hun weg.

Daarop vertelde Verowin, dat hij een belangrijk bericht voor Milton had. Maar tevens moest er snel een koerier naar keizer Karel, meende hij.

Enkele uren later passeerden ze de bergpassen van Roncevalles. Roland raakte diep onder de indruk van de woeste verlatenheid van dit landschap en terwijl hij bezorgd om zich heen keek, bekreep hem een somber voorgevoel.

In gestrekte draf vervolgden beide ruiters in het maanlicht hun weg. „Wat zal de nieuwe dag ons brengen?” vroeg Roland somber.

Verowin schrok op. „Ik weet het niet”, antwoordde hij, „maar graag zou ik weten, wie die geheimzinnige raaf is, die, door zijn verraad, onze legers aan zo'n gevaar blootstelt. O, kon ik met hem mijn degen kruisen!”

„Wie weet, hoe spoedig gij daarvoor de kans zult krijgen”, antwoordde Roland. „Wanneer we eerst maar contact krijgen met ons leger.” Plots viel Verowin hem in de rede. „Zie, ruiters!”

Inderdaad zagen zij even later een kolonne, die langzaam voorttrok. „Als ik mij niet vergis”, zei Roland, „moet dat 't leger van Milton zijn.”

Zodra men hen opmerkte, reed een der aanvoerders op Roland af. Hij sprak: „Wij zijn de resten van Miltons leger. Vader Milton zelf sneuvelde. Er was verraad in het spel.”

Verlagen keken Roland en Verowin naar de haveloze krijgers. De meesten waren gewond en kwamen slechts met moeite vooruit. Doch op eens richtte Verowin zich hoog in 't zadel op.

Temidden van de verwarring hadden zijn ogen een reiswagen ontdekt, waarin een oud man met korte puntbaard en gebogen neus zat. Verowin stormde erop af, keek de man scherp aan en riep: „Ik heb u gevonden, verrader! Gij zijt de „raaf”!”

15
①

Woede had zich van Verowin meester gemaakt. Hier was nu de man, die hem gevangen had laten nemen, nadat hij van de keizer opdracht had gekregen, een bericht naar Spanje te brengen.

De oude had de koets doen stilhouden. Hij was uitgestapt en nam Verowin nu met waardigheid van 't hoofd tot de voeten op. „Wie zijt gij?“, sprak hij, „en wat wilt gij van mij?“ „Ellendige verrader!“ siste Verowin, terwijl hij op hem toesprong.

③

Er verscheen een glimlach op 't gelaat van de oude man en hij sprak: „Ik neem het u niet kwalijk, jongeman. Misschien hebt ge u door een toevallige gelijkens op een dwaalspoor laten brengen. In ieder geval bewonder ik uw trouw aan de keizer.“ En ernstig ging hij verder: „Doch thans is er geen tijd voor praten. Oigolandus zit ons met zijn Saracenen dicht op de hielen.“

②

Doch plotseling hoorde hij achter zich de stem van Roland: „Gij vergist u Verowin. Deze man kan de Raaf niet zijn en geen verrader. Nooit gehoord van Ganelon, een van mijn beste vrienden?“

④

Verowin was echter niet gerustgesteld. Hij vertrouwde hem niet, doch onder de gegeven omstandigheden kon hij niet anders doen, dan luisteren hoe Ganelon vertelde hoe hij Milton in zijn laatste ogenblikken had bijgestaan.

⑤

„Wij moeten ten koste van alles de bergpas open houden“, sprak Roland somber, zodat de legers van de keizer ons tenminste kunnen bereiken. Olivier is op weg naar Karel en kan spoedig hier zijn.“

⑥

Roland kon echter niet weten, dat Olivier te veel van zijn paard had geveerd. Het dier bleek niet meer in staat op te staan, terwijl zijn berijder half verdoofd was.

Ieder ogenblik konden de Saracenen aanvallen. In allerijl organiseerden zij de resten van Milton's leger. De gewonden moesten hun wapens afstaan.

Zij waren daarmee geen seconde te laat, want plotseling stormden van alle kanten de Saracenen op hen in. „Valt aan!” schreeuwde Roland, terwijl zijn zwaard als een bliksemschicht flitste.

Plotseling merkte Verowin, dat Roland zich had teruggetrokken, om Ganelon te raadplegen. Zo hoorde hij 't aanbod van Ganelon om naar de aanvoerder der Saracenen te gaan.

Binnen enkele minuten was een hevige strijd ontbrand. De Saracenen schenen van alle kanten tegelijk te komen en Milton's mannen, uitgeput door een langdurige strijd, hadden moeite om hen van 't lijf te houden. Roland en Verowin vochten als razenden, doch de overmacht was te groot.

Met eenmaal was Verowin's wantrouwen opnieuw gewekt. Het was hem onbegrijpelijk, dat Roland het aanbod van Ganelon aannam, al kon hij niet vermoeden, dat deze slechts handelde om tijd te winnen. Hij verborg zich onder het escorte.

Nadat zij het strijdgewoel achter zich hadden gelaten, kwam de stoet toch slechts langzaam vooruit, daar het escorte gelijke tred moest houden met de wagen, waarin Ganelon zich bevond.

Derowin waakte er zorgvuldig voor, dat Ganelon zijn gezicht niet te zien kreeg. Hij was somber gestemd, want het stond voor hem vast, dat Ganelon iets in zijn schild voerde.

Toen zij het kamp bereikt hadden, werden zij door Aigolandus' schildwachters aangehouden. Doch Ganelon steeg uit, maakte zich bekend als afgezant van ridder Roland en beval hen, hem bij hun meester te brengen.

Even later werd de voorhang van één der tenten teruggeslagen en de bevelhebber der Saracenen trad naar buiten, omgeven door zijn lijfwacht. Hij groette Ganelon en nodigde hem binnen te komen.

Zodra echter de voorhang was gevallen, drukten zij elkaar hartelijk de hand. „Het is goed u weer te zien“, sprak Aigolandus. „Vertel mij vlug, wil Roland zich overgeven?“

Derowin sloop inmiddels naar de tent, waarin de twee zich bevonden. Het was een uiterst riskante onderneming, daar hij immers ieder ogenblik ontdekt kon worden.

Voorzichtig gluurde hij door een spleet naar binnen en zijn vermoeden werd bevestigd. „Juist zei Ganelon: „Roland denkt er niet aan zich over te geven. Doch ik weet misschien een middel.“

En plotseling barst hij los: „Ik zal Karel en zijn ridders, en vooral die blaaskaak van een Roland, tonen dat men nog rekening met de oude Ganelon moet houden.

Hij liet z'n stem dalen en fluisterde: „Hebt ge nog steeds die krijger Ferrante in dienst? Goed, luister....". Ze stonden open begaven zich naar de uitgang, zodat Verowin niets meer kon verstaan.

Zodra hij was teruggekeerd, beoog Ganelon zich naar Roland die vroeg: „Hebt gij iets kunnen bereiken?" Ganelon knikte en sprak: „Hij heeft toegestemd in een gevecht van man tot man."

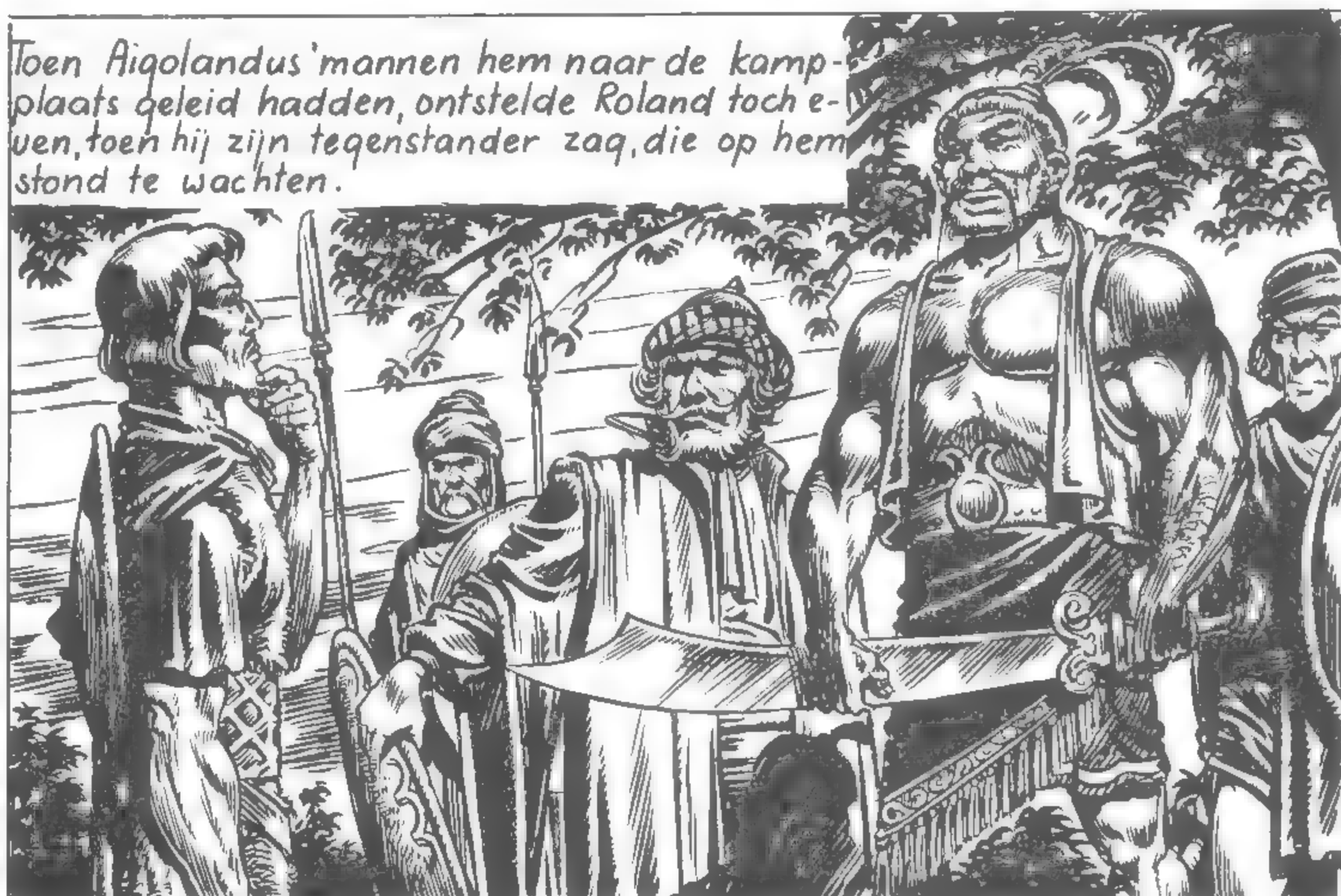
„Gij, Roland zult moeten strijden met een van Aigolandus' kampvechters. Zo gij hem verslaat zal Aigolandus zijn legers terugtrekken." Zonder aarzelen nam Roland de uitdaging aan.

Verowin haastte zich, Roland te waarschuwen. „Er is verraad in 't spel!" drong hij aan. En hij vertelde wat hij gehoord had. Roland begon zich boos te maken over Verowins wantrouwen.

„Hoe kan hier verraad in het spel zijn?" vroeg hij Verowin toe terwijl ze het kamp uitreden. „Nog nooit heeft iemand mij overwonnen, vertrouw op mijn zwaard Durandal."

Toen Aigolandus' mannen hem naar de kampplaats geleid hadden, ontstelde Roland toch even, toen hij zijn tegenstander zag, die op hem stond te wachten.

Het gevecht begon en Ferrente deed meteen een woedende uitval. Dreigend kwam zijn enorm zwaard naar beneden, doch Roland was paraat.

Hij wist de slag af te weren en stormde op zijn beurt op zijn tegenstander af. Doch wat hij ook probeerde, hij slaagde er niet in de reus te overmeesteren. Deze streed met onverminderde kracht verder.

Och ook Roland gaf de moed niet op. Na vele uren strijd traden de kamprechters tussenbeide en kondigden een pauze in de strijd aan.

Ferrente, die tijdens het gevecht een grote bewondering voor Roland had opgevat, raadde hem aan de strijd te staken.

Hij vertelde Roland, dat hij slechts één kwetsbare plek had!

Diep in gedachten begaf Roland zich naar zijn tent. Met grote bezorgheid zag hij, dat de geweldige houwten van Ferrente, zijn goed zwaard Durandal geducht beschadigd hadden.

Opgewonden kwam Uerowin de tent binnenstormen en riep uit: „Bedenk wat ge doet! De Saracenen voeren iets in hun schild!”

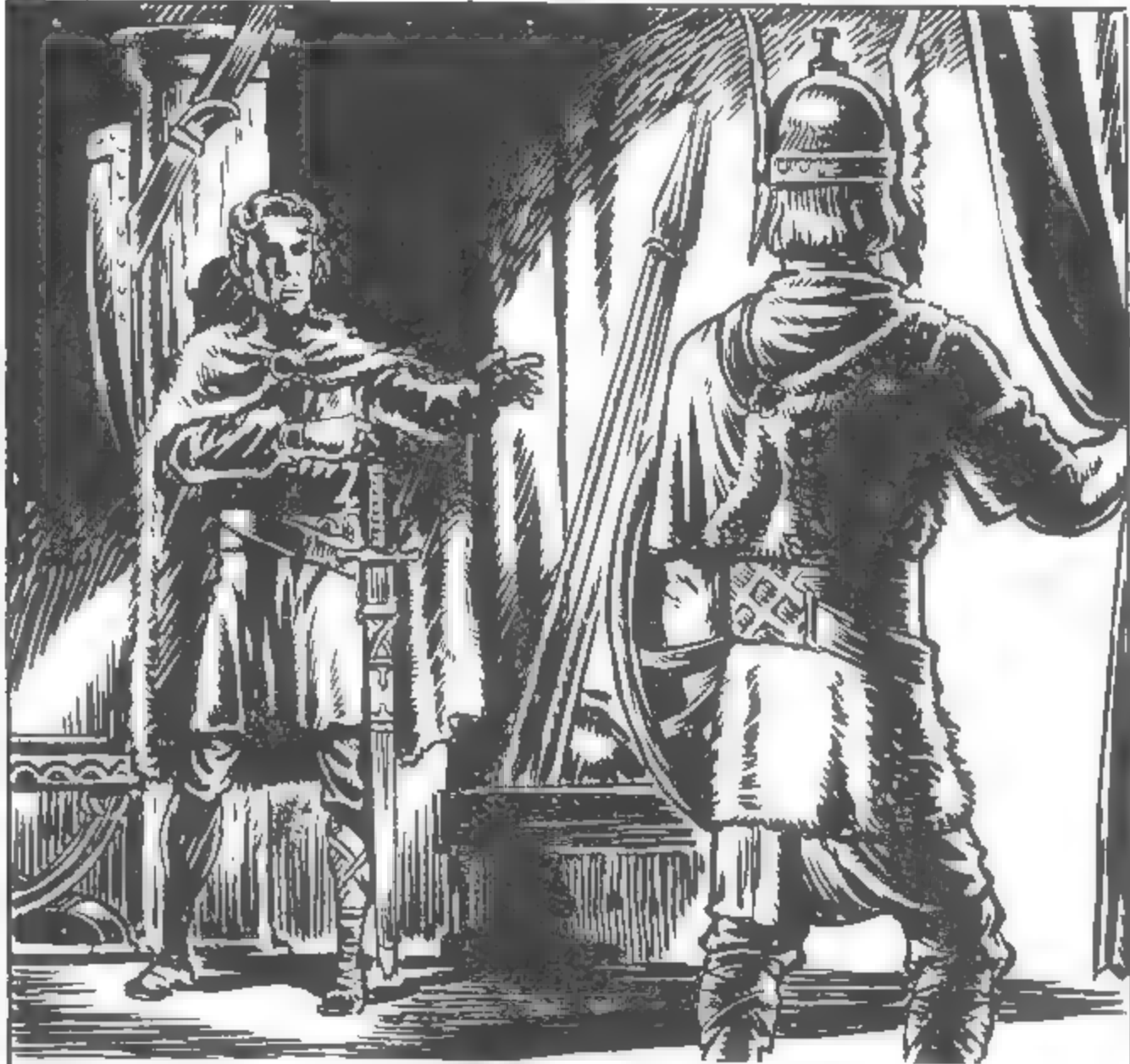

Verowin sprak nog een laatste maal met Roland: „Hier en daar kon ik flarden van gesprekken opvangen. Er broeit iets!”

„Ik kan mij niet voorstellen, dat Aigolandus tot verraad in staat zou zijn”, antwoordde Roland somber. „Hij heeft toch zijn woord gegeven, dat slechts de uitslag van deze tweekamp beslissend zou zijn.”

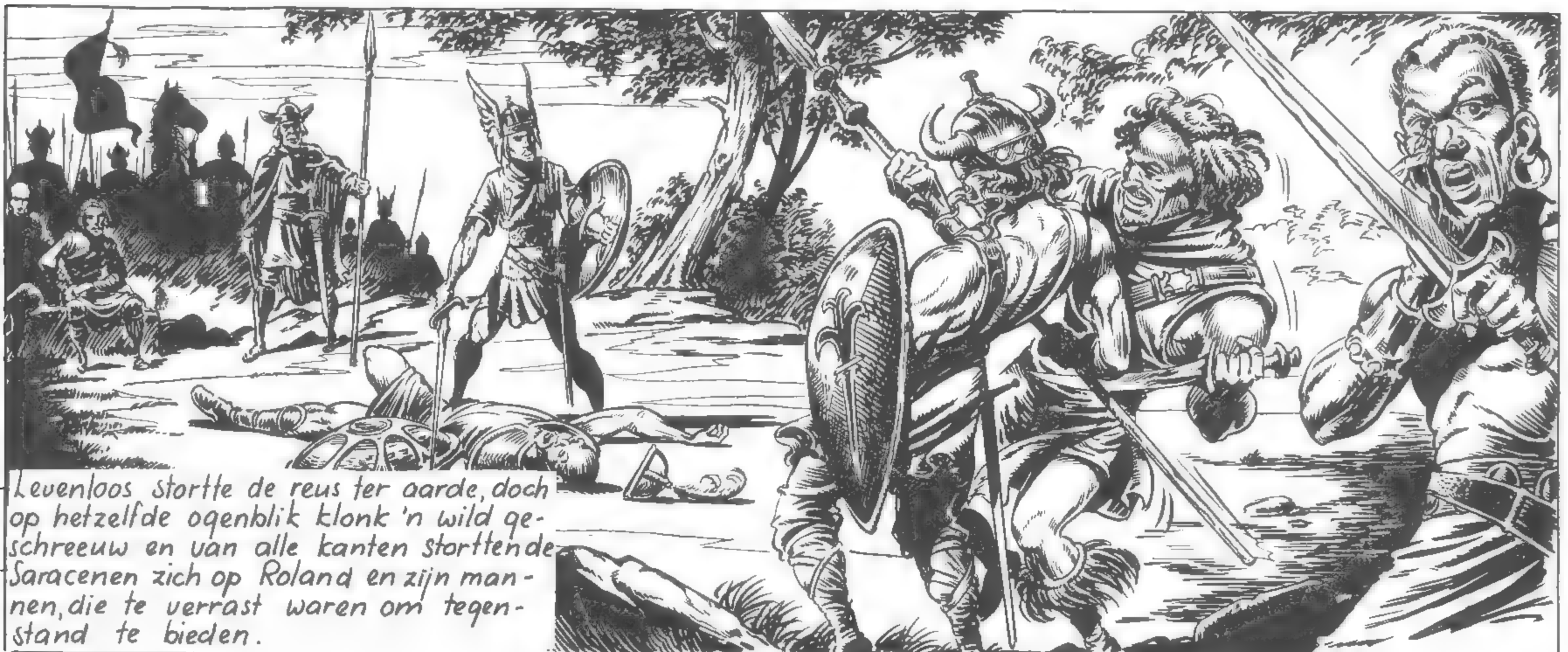
„En het gesprek tussen Aigolandus en Ganelon, dat ik afluisterde?” wierp Verowin tegen. „Luister naar mij en gij zult de tweekamp winnen!”

Verowin vertelde Roland dat de reus slechts op één plaats kwetsbaar was, Roland moest hem wel geloven.

Beide tegenstanders namen de wapens op en de strijd ontbrandde in alle hevigheid. Plotseling sloeg Roland de reus met een forse slag zijn wapen uit handen en stootte met zijn zwaard op de plek, welke Verowin hem gewezen had.

Levenloos stortte de reus ter aarde, doch op hetzelfde ogenblik klonk 'n wild geschreeuw en van alle kanten stortten de Saracenen zich op Roland en zijn mannen, die te verrast waren om tegenstand te bieden.

Een heftige strijd ontbrandde. Roland en zijn getrouwen deden menige aanvaller in het zand bijten, doch de vijand was verre in de meerderheid en al spoedig begon de toestand voor het kleine troepje dapperen hope-loos uit te zien.

Dit scheen de overblijvenden nieuwe moed te geven. Roland en de enkelen, waaronder ook Verowin, trokken zich terug op een heuvel en verdedigden zich met de moed der wanhoop.

Met wapperende banieren en luidruchtig wapengekletter naderden de troepen van Keizer Karel, die aan het hoofd van zijn leger reed, met getrokken zwaard. Voortdurend zette hij zijn mannen tot grotere spoed aan.

Toen Roland dat inzag, zette hij zijn beroemde hoorn Olifant aan de mond en blies uit alle macht. En werkelijk, uit de verte scheen antwoord te komen.

Uigolandus, die uit de verte de strijd gadesloeg, wilde met Roland hebben afgerekend, voordat deze hulp zou krijgen. Doch zijn gezicht betrok, toen hij in de verte trompetgeschal vernam.

Onmiddellijk baanden Roland en Verowin zich met blikse-mende zwaarden een weg naar voren, om zich onder de vanden van hun keizer te kunnen scharen.

Verowin, die gedurende het gevecht geen oogenblik van Rolands zijde was geweken, werd nu in 't strijdgewoel van zijn krijgs-makkers weggedreven. Hij dacht echter dat zij elkaar direct terug zouden zien.

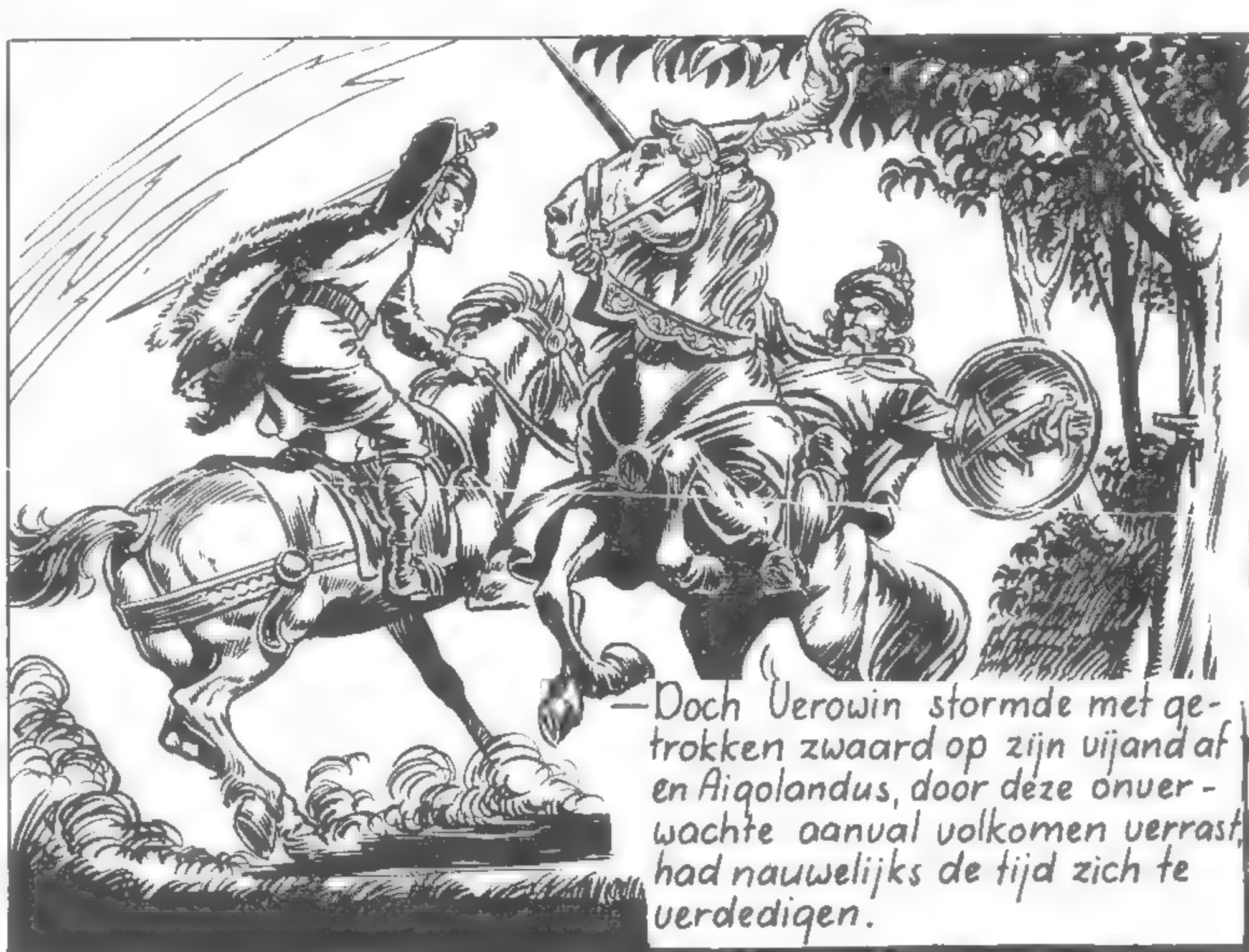
Plotseling merkte hij, dat hij in zijn ijver om zich bij het leger van zijn keizer te voegen, te ver naar voren was afgedwaald, zodat hij zich plots door allen verlaten wist.

Terwijl hij op zijn schreden wilde terugkeren zag hij in de verte enige ruiters in gestrekte draf naderen. Naarmate zij dichterbij kwamen, werd het hem duidelijk, dat dit vluchtende Saracenen waren.

Plotseling herkende hij in een van de ruiters, Aigolandus, de verraderlijke aanvoerder der Saracenen. Zodra de laatste zag, dat zijn vlucht verhinderd dreigde te worden, trok hij zijn zwaard.

— Doch Verowin stormde met getrokken zwaard op zijn vijand af en Aigolandus, door deze onverwachte aanval volkomen verrast, had nauwelijks de tijd zich te verdedigen.

Dodelijk getroffen stortte hij van zijn paard doch direct wierpen zijn begeleiders zich op Verowin. Al spoedig hadden de Saracenen hem ontwapend en in triomfvoerden zij hem mee.

Inmiddels had Roland zich een doortocht gevochten en reed met Ganelon de troepen van de keizer tegemoet. Het duurde niet lang of zij zagen de vanden van Karels leger

Wanneer de keizer van de verraderlijke overval hoort betrekt zijn gezicht.

Roland vertelde hoe Verowin hem ge-
waarschuwd had. Waarderend sprak
hij over de jonge ridder, terwijl Gane-
lon met 'n zuurzoet lachje luisterde.

"Het beureemat mij", sprak hij eindelijk
zalvend, "dat wij onze jonge held niet hier
zien, om zijn keizer te begroeten. Ik vraag
mij af, welke bezigheden hem zich elders
den ophouden."

"Vergeet niet, dat hij zich, evenals gij,
strijdend een weg naar onze troepen
moet banen", antwoordde de kei-
zer ernstig.

Tijdens dit gesprek van de drie man-
nen, achtervolgden Karels troepen
de vluchtende Saracenen, die zich,
zodra zij merkten, dat zij in de min-
derheid waren, ijlings terugtrokken.

Ook Roland mengde zich weer in de
strijd en was overal aanwezig. Doch
ondertussen maakte hij zich onge-
rust over zijn strijdmakker.

Doch hoe hij ook zocht, nergens
was een spoor van Verowin. "Er
moet hem iets overkomen zijn",
merkte Roland op tegen Olivier.
"We moeten hem zien te vinden."

Inmiddels hadden Karels troepen
de laatste weerstand der Saracenen
gebroken. De rest vluchtte in wan-
orde naar Saragossa.

24

Noch steeds trokken grote groepen vluchtelingen de vesting Saragossa binnen, het laatste bolwerk der Saracenen. Tot hen behoorde ook Uerowin. Zwaar geboeid werd hij door de krijgers, die hem gevangen hadden, voortgeleid, een onbekende toekomst tegemoet. Somber liet hij het hoofd hangen, terwijl zijn bewakers hem tot doorlopen aanspoorden.

2

Men bracht hem naar de gevangenis, waar hij in een donkere, vochtige kerker werd gesmeten. Hij hoorde de sleutels in het slot knarsen, de wegstervende voetstappen en daarna viel er een diepe stilte om hem heen.

3

Voortdurend pijnigde Uerowin zich met de vraag, wat er van Roland geworden zou zijn, en hoe de toestand zich verder ontwikkeld zou hebben. Aan het eind van de dag bracht een bewaker hem een kruik water en wat brood in zijn kerker.

4

Uerowin trachtte de man uit te horen en vroeg hem of keizer Karels troepen reeds het beleg voor de stad hadden geslagen, doch de bewaker haalde slechts zijn schouders op en wat Uerowin ook probeerde, hij kon geen woord uit hem krijgen.

5

Hij kon niet vermoeden dat het leger van de keizer nog diezelfde dag een aanvang had gemaakt met het beleg van de stad. Alle toegangswegen waren afgesloten en men maakte zich gereed voor de eerste stormaanval.

Résumé:

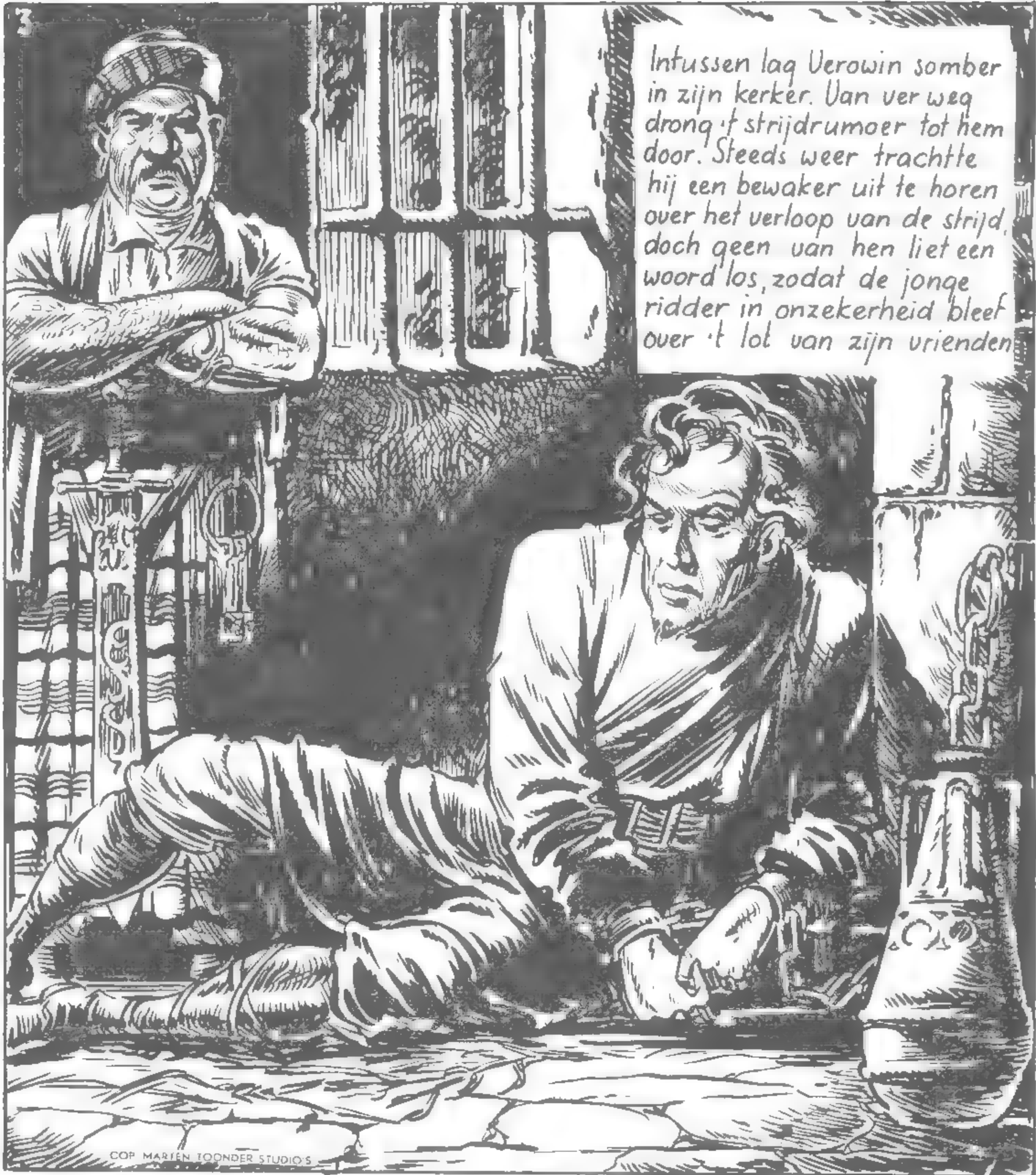
De troepen van Keizer Karel hebben het beleg geslagen voor Saragossa, de laatste wijkplaats der Saracenen. In het gevolg van Karel bevindt zich ook Ganelon, de verrader. Verowin, die hem tevergeefs probeerde te ontmaskeren, is door de Saracenen gevangen genomen, nadat hij hun hoofdmans, Aigolandus heeft verslagen.

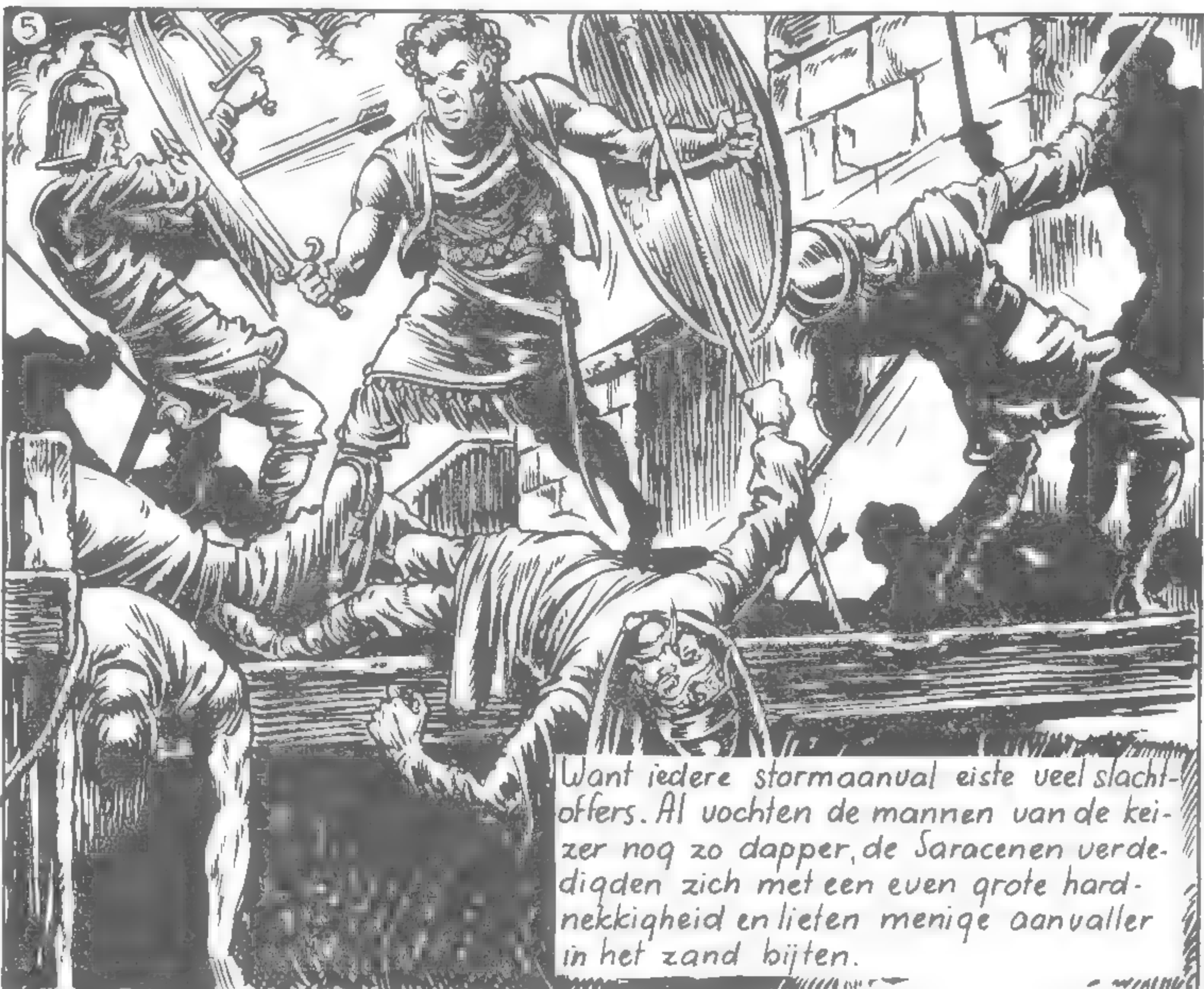
Nog steeds duurde het beleg van Saragossa voort. Telkens werden Karel's troepen teruggeslagen. Roland was overal daar te vinden, waar de strijd het heetst was. Hij verrichtte wonderen van dapperheid.

Het beleg duurde veel langer dan men aanvankelijk gedacht had. „Wanneer de strijd nog lang duurt”, stelde Roland op een avond somber vast, „zullen onze gelederen zo gedund zijn, dat wij niet eens meer in staat zullen zijn, de stad te bestormen.”

Intussen lag Verowin somber in zijn kerker. Van ver weg drong 't strijdrumoor tot hem door. Steeds weer trachtte hij een bewaker uit te horen over het verloop van de strijd, doch geen van hen liet een woord los, zodat de jonge ridder in onzekerheid bleef over 't lot van zijn vrienden.

Want iedere stormaanval eiste veel slachtoffers. Al vochten de mannen van de keizer nog zo dapper, de Saracenen verdedigden zich met een even grote hardnekkigheid en lieten menige aanvallers in het zand bijten.

Tenslotte stelde Ganelon voor, onderhandelingen met de vijand aan te knopen. Roland, die na 't gebeurde zijn vertrouwen in de man verloren had, wilde hier niet van horen. „Men kan met hen geen behoorlijke onderhandelingen voeren”, sprak hij, „dat hebt gij ondervonden.”

„Bedenk echter”, merkte de oude man op, „dat de strijd op deze manier nog weken, ja maanden kan voortduren. Zij kost ons slechts offers en ik vrees, dat de uitslag twijfelachtig blijft!”

„Ga dan”, stemde de keizer tenslotte toe, „doch bedenk dat wij een onvoorwaardelijke overgave eisen en de invrijheidstelling van de gevangenen. Ik vrees dat ook Verowin nog steeds in hun kerkers zucht. Moge uw onderhandelingen succes hebben.”

De vrees van de keizer was niet ongegrond, nog steeds vertoefde Verowin in zijn gevangenis. „Ik had Ganelon bijtijds aan de kaak moeten stellen”, dacht hij somber, „dan was dit alles niet gebeurd.”

Op een middag deelde een bewaker hem mee, dat een zekere Ganelon, als onderhandelaar van de keizer op weg was naar de stad. Dit bericht wond Verowin op, hij vermoedde opnieuw verraad.

Hij besloot onmiddellijk te handelen, lokte de niets vermoedende bewaker dichterbij, sloeg een arm om zijn keel, zodat de man geen kreet meer kon slaken. Eén slag met de waterkruik stelde hem buiten gevecht.

Haastig ontfutselde Verowin de man zijn sleutels en even later knarste de deur open. Hij was vrij! Maar nog steeds bleef voorzichtigheid geboden!

Heel voorzichtig hees Verowin zich op de muur van de binnenplaats en keek om zich heen om de omgeving te verkennen. Ulakbij zag hij de grote poort, welke naar buiten en naar de vrijheid leidde.

Hij was echter niet zó voorzichtig geweest, of een der wachters had zijn schaduw gezien en kwam nu dichterbij om te onderzoeken, wat dat geweest was. Dreigend ging zijn hand naar zijn zwaard.

Doch ook Verowin had de wachter gezien. Hij zwaaide zich met 'n le-nige sprong over de muur en kwam als 'n stormram op de aanstormende wachter terecht, die als een blok tegen de grond sloeg.

Verowin overtuigde zich ervan dat de man het eerste uur niet zou bijkomen, maakte zich toen meester van zijn mantel en hoofddoek en haastte zich in deze vermomming de poort uit. Nauwelijks had hij echter enige schreden gedaan of 'n aanzwellend gerucht deed hem haastig de bescherming van 'n donkere poort opzoeken.

Even later zag hij vanuit zijn schuilplaats een reiskoets, geëscorteerd door bewapende ruiters voorbij trekken en zijn handen balden zich tot vuisten, toen hij zag wie de inzittende van de koets was: Ganelon, de verrader!

Haastig wilde hij de koets volgen, toen hij plotseling aan zijn mouw werd getrokken en toen hij hevig geschrokken omkeek, staarde hij in de ogen van een jong meisje. „Gij zijt 'n landsman, nietwaar?“ fluisterde zij. „Ik wil u helpen!“

Nadat het meisje Verowin verteld had, dat de Saracenen haar als slavin hadden meegevoerd en zij gehoord had, wat hij hier kwam doen, bracht zij hem naar 'n achteringang van het paleis van Maisiglie.

Even later reed de reis-
koets met Ganelon bij de
bevelhebber voor. Hier stond
een erewacht opgesteld.

En toen de verrader uitsteeq met
een gemene grijs om de lippen
werd hij met veel eerbetoen ont-
vangen.

Uerowin had niets gezien, doch het meis-
je fluisterde: „Kom mee, ik zal u bren-
gen waar u het gesprek kunt volgen.”
Bedenk echter, het is levensgevaarlijk.

Geruisloos bracht zij hem
naar een boogvenster, van-
waar hij in de zaal kon kij-
ken. Hij was net getuige
van de hartelijke begroe-
ting tussen Maisiqli en
Ganelon.

„Hoe staat het met Karel's troepen?”
begon de bevelhebber. „Hebben zij
nog steeds niet het hopeloze van
hun aanvallen ingezien?”

„Dat betwijfel ik,” antwoordde Gane-
lon, „doch ik weet een manier om
hun ondergang te bespoedigen.”

Intussen maakte de keizer zich in
zijn tent te Saragossa bezorgd
over het lot van Ganelon. Rolands
gedachten toefden echter bij Uero-
win.

"De zaak is eenvoudig", merkte Maisiglie op. "We bieden de keizer onze overgave aan, op zulke gunstige voorwaarden, dat hij wel moet accepteren!"

Verowin kon slechts met grote inspanning zijn woede de baas. "Wanneer Karel met zijn troepen wegtrekt, zal Roland natuurlijk de achterhoede leiden" hoorde hij zeggen.

"In de vallei van Roncevalles zullen mijn soldaten hem en zijn mannen omsingelen", ging Maisiglie verder, en ge kunt ervan verzekerd zijn, dat er niet één levend afkomt!"

Gespannen luisterde Verowin zodat hij niets merkte van de wachter, die op zijn ronde door het paleis de eenzame figuur aan het bovenvenster had opgemerkt.

Tuist wilde Verowin zich omwenden, toen met een ruk zijn hoofdbedekking werd afgeschoten.

Doch reeds had de man een nieuwe pijl op zijn boog gelegd. Ziqzaggend rende Verowin weg, terwijl de paleiswachter zorghuldig mikte.

Plotseling voelde Verowin een stekende pijn in zijn schouder: een pijl had hem juist in de schouderbladen getroffen. Hij wankelde en zou gevallen zijn, als niet plotseling het meisje was verschenen.

30 Nadat Ganelon was teruggekeerd en verslag had uitgebracht over zijn onderhoud met Maisiglie, gaf keizer Karel bevel het beleg voor Saragossa op te breken. Terwijl de troepen zich gereed maakten om de terugtocht te aanvaarden, bespraken Roland en Olivier op sombere toon het lot van Verowin.

De keizer liet Roland roepen en zei: „Ik trek met de hoofdmacht vooruit en vertrouw u het bevel over de achterhoede toe. Zie dat ge uw mensen veilig door de passen leidt“.

Inmiddels was Verowin ontwaakt. Hij merkte dat hij zich in het vertrek van de Frankische slavin bevond.

Verowin wilde onmiddellijk vertrekken, daar het van het grootste belang was, dat de keizer gewaarschuwd werd. Het meisje wist hem echter over te halen, tot de avond te wachten.

Diezelfde avond liet zij de jonge ridder langs een touw uit haar kamer ontsnappen. Gelukkig lag deze aan de achterzijde van het paleis, zodat Verowin ongezien de begane grond bereikte.

Zijn trouwe helpster had gezorgd, dat er een paard voor hem gereed stond en zonder bedenken slingerde Verowin zich in het zadel en gaf het dier de sporen.

Langzaam trok de voorhoede van het leger door de Pyreneeën. De keizer reed voorop met Ganelon. Bij het voortgaan wierp hij een bezorgde blik in het rond.

"Ik ben blij dat Roland en Olivier de achterhoede aanvoeren", sprak hij. "Deze streek leent zich bij uitstek voor een onverwachte overval."

"Wanneer hier iets zou gebeuren", vervolgde de keizer, "is Roland de enige, die de troep erdoor zou kunnen halen. De mannen zijn te vermoeid."

Inmiddels gunde Verowin zijn paard, nog zichzelf enige rust. Slechts één enkele gedachte speelde hem door het hoofd: Rolands leven redden!

Onbewust van het gevaar, dat hem bedreigde, reed Roland met Olivier aan het hoofd van de achterhoede. Zijn gedachten toefden bij Verowin.

Toen zij de passen van Roncevalles inreden, voelde Roland instinctief, dat hier gevaar dreigde, al had hij nog niets bemerkt van de Saracenen, die hun pijlen dreigend op de troep gericht hielden.

Wanneer Rolands troepen de pas inrijden, ontmoeten zij een ruiter. „Er is ver-
raad!“ roept hij. „Terug!“

„Verowin!“ roept Roland verrast uit, maar
op hetzelfde ogenblik regent het pijlen op
de troep. Verowin is iets te laat.

Van alle kanten klinkt krijgsgeschreeuw en
woeste horden dringen de pas binnen.

Dapper houden Roland en zijn
troepje stand, maar tegen 'n der-
gelijke overmacht zijn ze niet
opgewassen.

Hij weet echter, dat de keizer nog niet ver-
kan zijn en zet zijn beroemde hoorn
Olivant aan de mond.

Krachtig schalt het geluid door de val-
lei. „Ik hoor Rolands hoorn,“ roept de
keizer, maar Ganelon stelt hem la-
chend gerust. Roland is vast aan het
jagen.

Steeds hopelozier werd de strijd. Opnieuw zette Roland, die reeds gewond was, Olifant aan zijn lippen. Machtig schalden de klanken boven het strijdgewoel.

„De tweede maal!” riep keizer Karel bezorgd uit. „Roland moet zich in nood bevinden!” Doch weer slaagde Ganelon er in, hem gerust te stellen.

Noch duurde de slag in de bergpas voort, doch Roland zag in, dat zijn dapperen een verschrikkelijk lot wachtte. Hij baande zich een weg naar Verowin en beval hem zich naar de keizer te spoeden.

Aanvankelijk weigerde de jonge ridder, zijn vrienden in de steek te laten, doch op Rolands aandringen, wendde hij de teugel en gaf „zijn paard de sporen.”

Roland en de zijnen verdedigden zich heldhaftig, doch de overmacht was te groot en zij werden teruggedrongen tegen de rotsen. Plotseling schreeuwde Roland tot de schutters, die van de berghellingen hun bogen op hem richtten: „Gij hebt mij door verraad gekregen! Ziet dan toe, hoe Roland sterft!” Er viel een doodse stilte.

Verowin jaagt zijn paard door de nauwe bergpassen om Keizer Karel te waarschuwen. Zal hij nog op tijd komen?

Inmiddels heeft Roland zich een helling opgesleept, steunend op zijn zwaard. Dit is 't einde. „Doch Durandal zullen zij niet krijgen,” mompelt hij en versplintert 't zwaard op de rotsen.

Dan blaast hij met z'n laatste adem nog eenmaal op zijn onafscheidbare hoorn „Olifant”. Duizendvoudig galmen de klanken door de bergen.

Weer hoort de keizer, ver weg, het geluid van Olifant en thans luistert hij niet meer naar de geruststellingen van Ganelon.

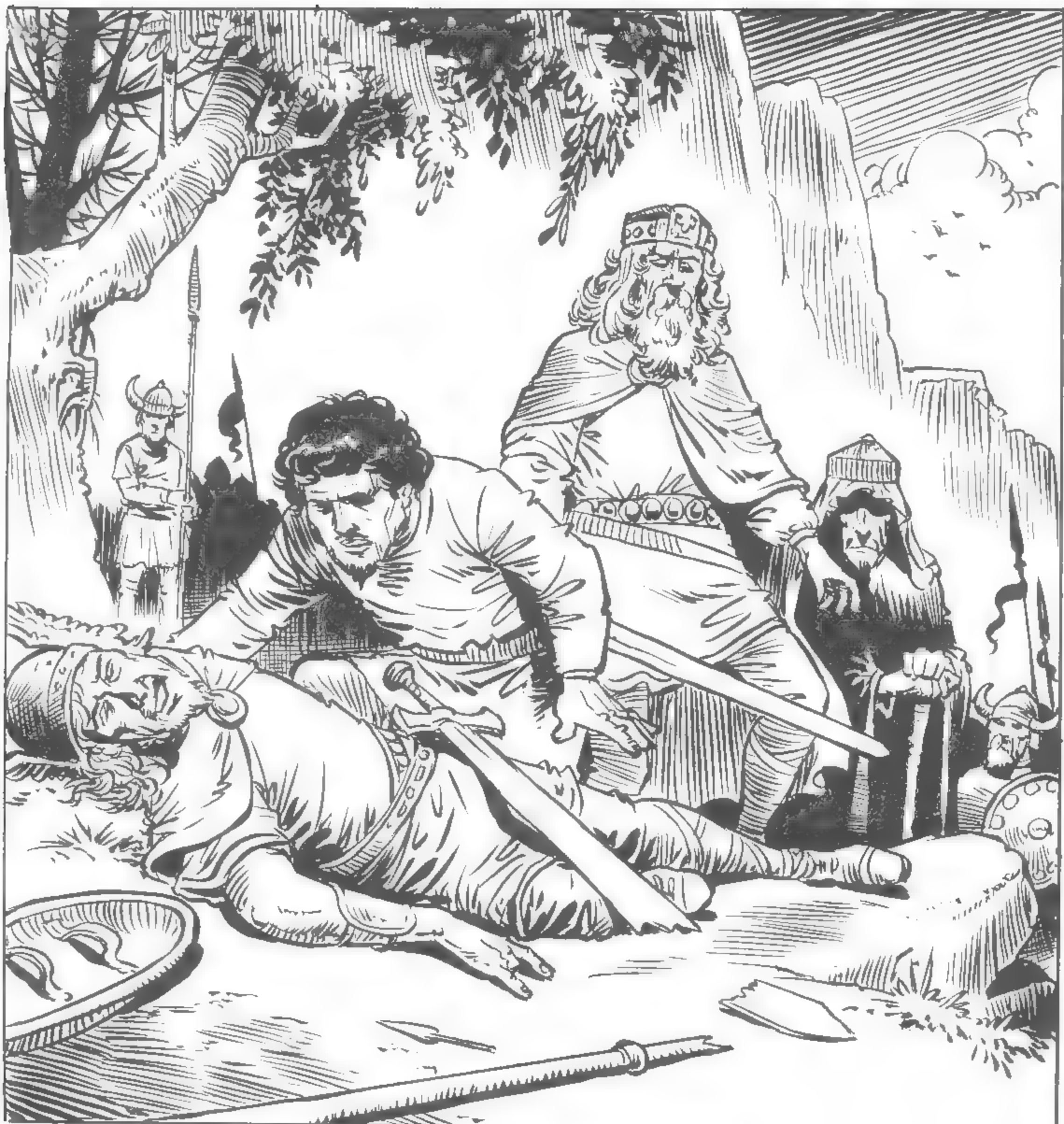
Op hetzelfde ogenblik ziet hij een ruiter in gestrekte draf naderen. Het is Verowin.

„Roland verkeert in doodsgevaar!” schreeuwt de jonge ridder reeds uit de verte, doch de keizer heeft zijn paard reeds gewend. „Volg mij,” roept hij de anderen toe.

Doch zijn hulp zal niet meer baten. Roland wankelt en zakt dan tegen de rots in elkaar. De haren en het gevest van Durandal ontvallen dan zijn machteloze handen.

Inmiddels zetten Keizers Karels troepen de strijd voort en joegen de vluchtende Saracenen na.

Spoedig was de strijd beslist, doch Keizer Karel bleef somber voor zich uit staren....

Vergeefs trachtte Ganelon nu de keizer op te beuren. De bevelhebber meldde blij de overwinning op de Saracenen.

De keizer beval zijn manschappen hem onmiddellijk te volgen, maar ter plekke gekomen, vonden zij nog slechts het ontzielde lichaam van de heldhaftige krijger.

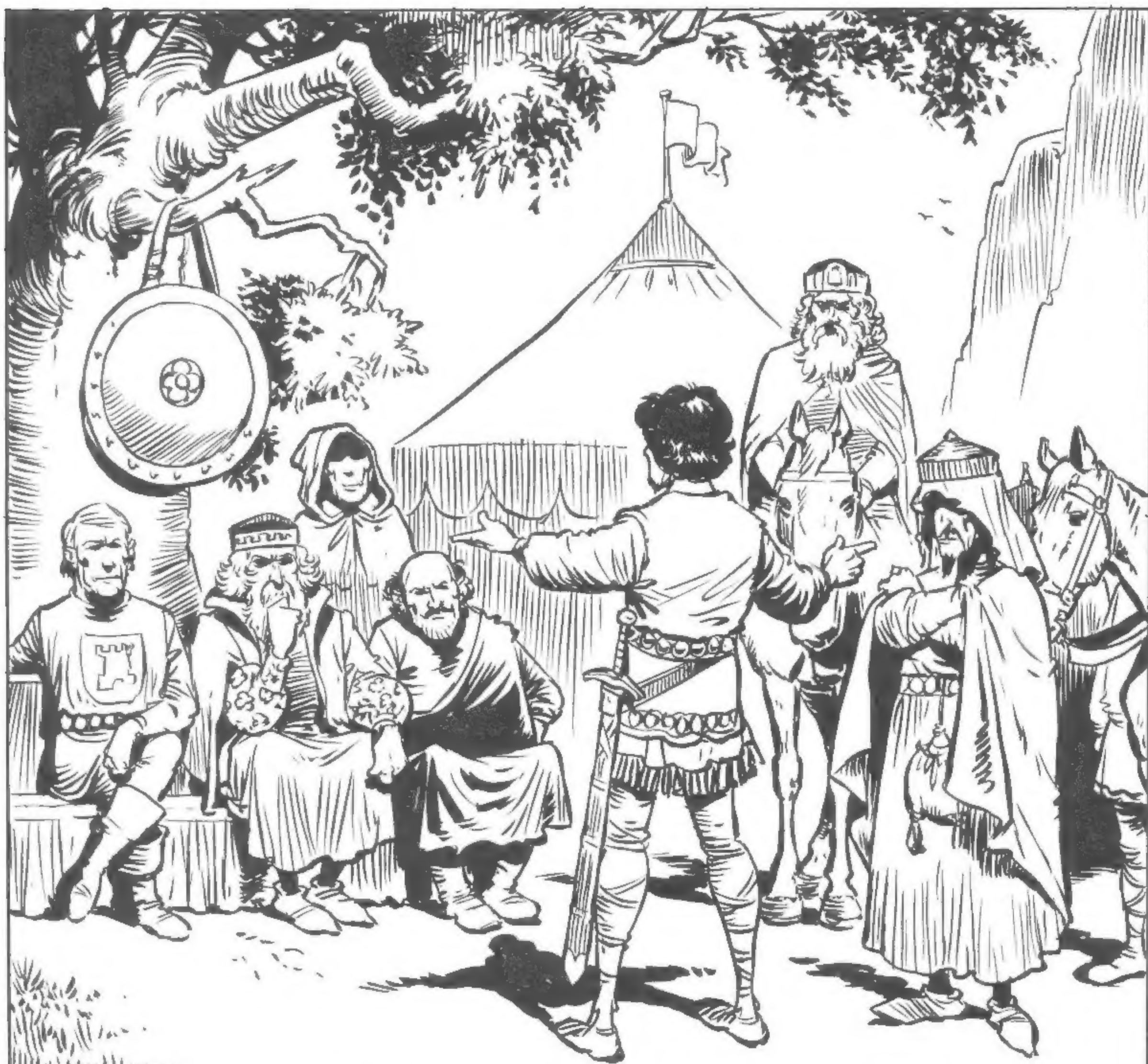

"Ik wilde, dat ik wist, wie schuldig is aan zijn dood!", zei Keizer Karel tot zijn getrouwen.

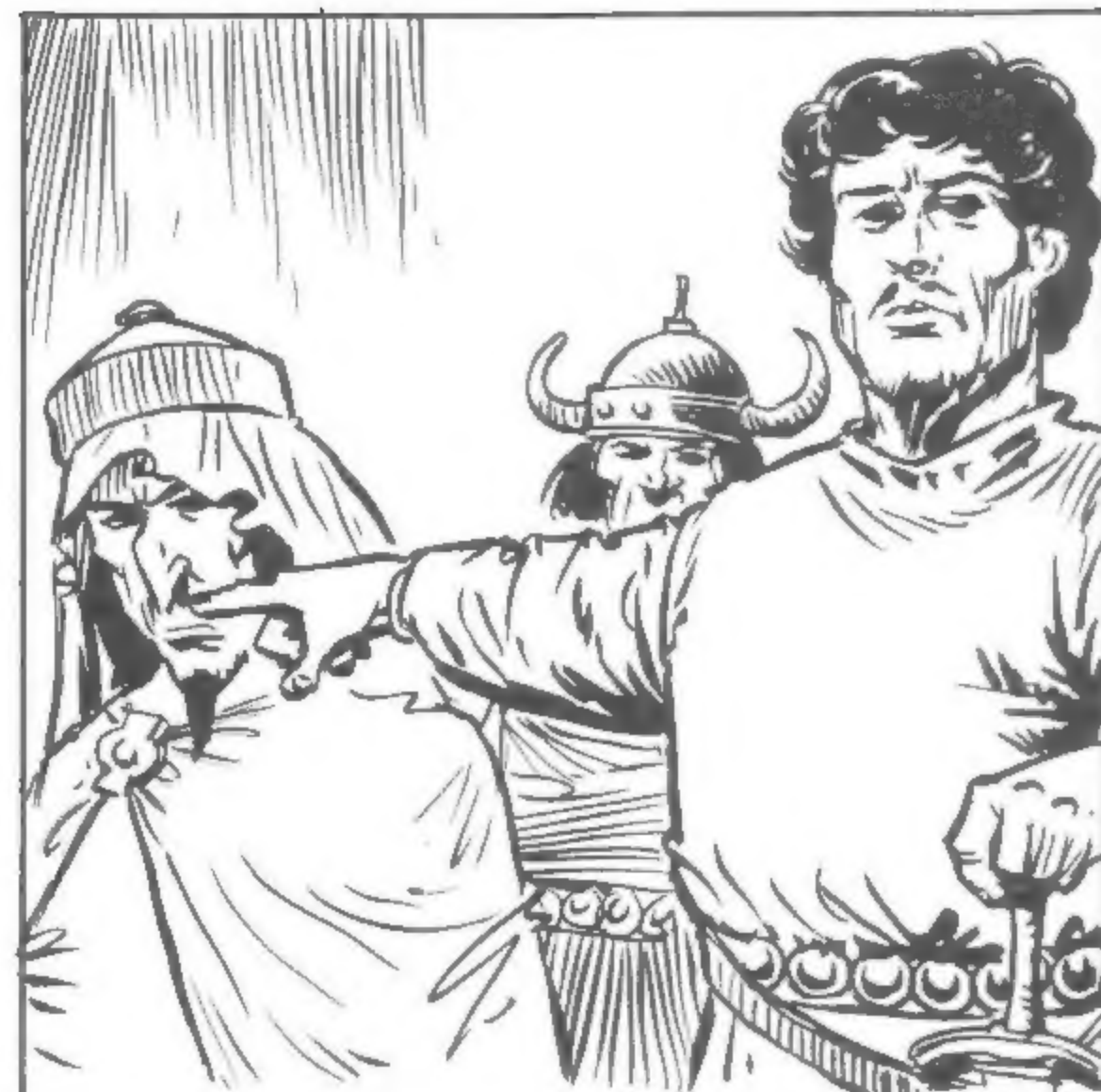

Op hetzelfde ogenblik stapte Verwin naar voren en zei, wijzend op Ganelon: "Hier staat de verrader!"

"Dit is de man, die uw boodschappers doodde, tweemaal verraad pleegde en de dood van ridder Roland op zijn geweten heeft."

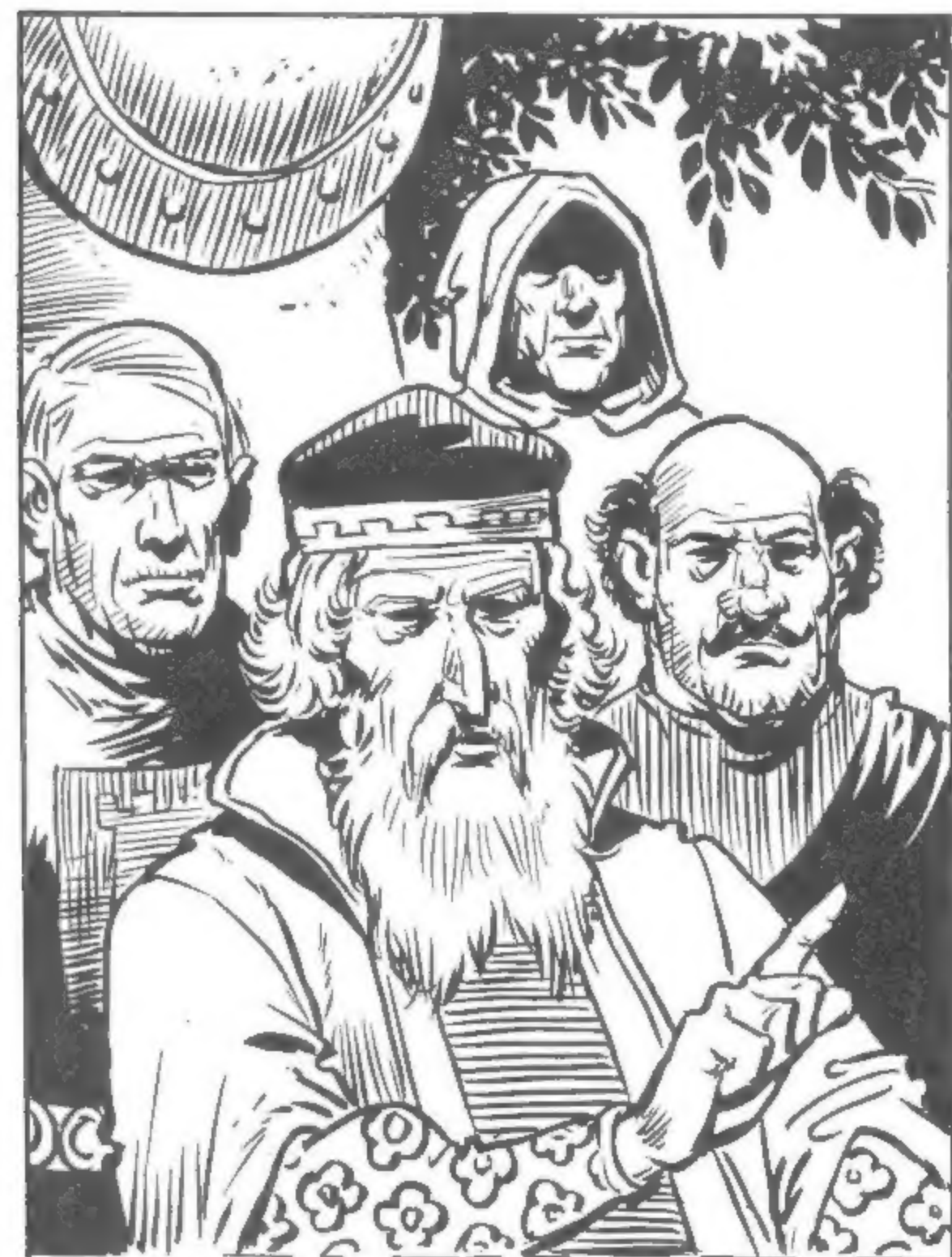
Op verlangen van de keizer werd Ganelon onmiddellijk voor de vierschaar gedaagd, waar Verowin hem van verraad beschuldigde. Hij vertelde van zijn ontvoering door „de Raaf” en hoe Ganelon de troepen aan de vijand overleverde.

„Deze man is de oorzaak van Rolands dood,” zo besloot hij, terwijl hij een beschuldigende vinger naar Ganelon uitstak.

„Allemaal verzinsels,” zei Ganelon. „Hij wil bij de keizer in de gunst komen. Waar zijn de getuigen?”

Inderdaad er waren geen getuigen, maar Verowin maakte een oprechte indruk. De vierschaar besloot dat de uitslag van een tweekamp zou beslissen.

Ganelon mocht vanwege zijn leeftijd een plaatsvervanger aanwijzen. Hij koos de reus Pinabel.

Verowin trad onversaagd naar voren om de strijd aan te binden.

Onmiddellijk liet Ganelon Pinabel bij zich ontbieden. „Zorg, dat ge deze man tot elke prijs verslaat, hoort ge! Hij mag het strijdpak niet levend verlaten. Hoe ge het klaarspeelt, is uw zaak!”

Onder doodse stilte nam de strijd een aanvang. Woest stormde Pinabel op zijn tegenstander af. Doch al spoedig bleek dat hij zijn meester gevonden had.

Een paar maal wankelde Pinabel. Hij voelde dat hij moe werd en in een laatste wanhopige poging deed hij een wilde uitval. Doch Verowin ontweek de slag met grote behendigheid en deed tegelijkertijd zijn zwaard als een bliksemstraal uitschieten. Ontzet zagen de toeschouwers Pinabel wankelen; het zwaard ontviel zijn machteloze handen en levenloos stortte de reusachtige kampvechter ter aarde.

Nude de strijd had uitgemaakt, dat Verowin de waarheid had gesproken, werd Ganelon, de verrader, gevangelijk weggevoerd om gevonnist te worden.

Diep bewogen trad de keizer op Verowin toe, drukte hem de hand en sprak: „Ik dank u, dat ge Roland gewroken hebt! Gaarne zou ik zien, dat ge u bij mijn gevolg voegt. Slechts uw aanwezigheid zal mij zijn verlies kunnen vergoeden!”

Verkrijgbaar in de reeks bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal:

nr. 1. P.C. Wijn	Dick Durfal	- het oog van Siva - de kale jonker	
2. M. Lodewijk	Frank de Vliegende Hollander	- safari in de ruimte	
3. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 1	- Joffer op drift - de vergeten vallei	
4. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Hollander	- Australisch avontuur	
5. H. Sprenger	Piloot Storm, 1	- het vrijdelde complot	1/32
		- gevleugelde avonturen	33/70
6. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 2	- het valse vuur - de erfgenamen	
7. F. Kloezezan	Stoomschip SS Anne	- deel 1	
8. H. Sprenger	Piloot Storm, 2	- gevleugelde avonturen	71/94
		- het dak van de wereld	95/142
9. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Hollander	- gevangen van het oerwoud	
10. H. Sprenger	Piloot Storm, 3	- het dak van de wereld	143/212
11. P.C. Wijn	Verowin	- in voorbereiding (juni '83)	
12. P.C. Wijn	Verowin	- speciale uitgave	
13. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 3	- Gloria van Goes op de vlucht	
14. F. Kloezezan	Stoomschip SS Anne	- deel 2	
15. H. Sprenger	Piloot Storm, 4	- het masker valt	213/296
16. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 1	- bestemming Oregon	
17. H. Sprenger	Piloot Storm, 5	- het masker valt	297/315
		- vliegende schotel	316/374
18. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 2	- bestemming Oregon	
19. D. Vlottes	Senmoet, 1	- jacht langs de nijl - het goud van de farao	
20. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 3	- de smokkelaars	
21. P.C. Wijn	Frank de vliegende Hollander	- het geheim van de mount everest (in voorbereiding)	
22. M. Lodewijk	Frank de vliegende Hollander	- gangsters en spionnen (in voorbereiding)	
23. D. Vlottes	Senmoet, 2	- een Kroon voor een Kind - de nieuwe hoofdstad	
24. H. Sprenger	Piloot Storm, 6	- vliegende schotel	374/448
25. Willy Lohmann	Lislore	- deel 1	
26. H. Kabos	Tekko Taks 1	- de lotgevallen van Tekko Taks	
27. D. Vlottes	Senmoet, 3	- de zwarte Anubis - de verbroken zegels	
28. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 4	- het vlammend mes	
29. P.C. Wijn	Alleen op de wereld		
30. J. Looman	Dzengis Kahn, 1	- strijd om het bestaan	
31. D. Vlottes	Senmoet, 4	- De piraten van de Nijl - De troonopvolger - Toetanchaton	
32. G. Stapel	Jonne, 3	- aug. '83	

VEROWIN, een ridderroman in stripvorm.

In dit boek treft u de verzamelde avonturen aan van de Middeleeuwse ridder Verowin, getekend door Piet Wijn en geschreven door Waling Dijkstra.

Dat dit complete oeuvre uit slechts twee verhalen bestaat, wordt veroorzaakt door het feit dat Piet Wijn zijn strip Verowin tekende voor het Tom Poes Weekblad, een uitgave van de Marten Toonderstudio's, dat helaas een kortstondig bestaan beschoren was. En met het verdwijnen van 't Tom

Poes Weekblad in 1951 sneuvelde ook Verowin. In no. 22 van de 3^e jaargang (1949) startte de dappere ridder zijn glorieuze loopbaan, die echter in no. 26 van de 4^e jaargang al moest worden afgebroken.

Piet Wijn had, voor hij op twintigjarige leeftijd met Verowin begon, al enige ervaring opgedaan met andere strips voor Tom Poes Weekblad, zoals de Zwarte Hertog, De Moorse Toveraar en Manuello y Gonza, maar zijn grote successtrip Aram zou pas een half jaar na Verowin van start gaan.

In zekere zin is Verowin een voorloper van Aram geweest. Beiden zijn ridders en beider avonturen zijn in een niet nauwkeurig omschreven periode van de Middeleeuwen geplaatst. Piet Wijn heeft eerder de hele Middeleeuwen, of beter gezegd een soort legendarische Middeleeuwen tot achtergrond van zijn verhalen gekozen, net zoals dat bij Prins Valiant het geval is.

De vorm waarin Verowin gegoten is, doet overigens ook aan Prins Valiant denken: de tekst is niet in balloons weergegeven of in lappen tekst, gescheiden van de plaatjes, maar in blokken in het plaatje zelf, waarin zowel de dialogen als de begeleidende tekst geplaatst zijn. Die tekst draagt duidelijk de sporen van de tijd, waarin hij geschreven is: het is de nogal plechtmatige, soms hoogdravende jongensboekentaal van toen, die nu niet meer geschreven zou worden, maar waarschijnlijk wel bij vele lezers nostalgische gevoelens naar de „goede oude tijd“ zal weten op te wekken. En dat behoort tot de belangrijkste redenen waarom dit jeugdwerk van Piet Wijn nu in boekvorm is verschenen: een hernieuwde - of voor sommigen misschien zelfs nieuwe - kennismaking met de trouwe, dappere, rechtvaardige beschermer van weduwen, wezen en andere verdrukten, met Vero-

win, in wie alle goede eigenschappen van de al-oude ridderroman in zijn beste traditie zijn samengebald.

Rob van Eyck

